

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

FİLİSTİN DEVRİMİNİN ZAFER YÜRÜYÜŞÜ

DEVAM EDİYOR

•Devrimin
Gerçek
Koşulları

•İşsizliğe
Kesin
Çözüm

•Düşün
Artık
Proletaryanın
Yakasından

•Amerikan
İç Savaşına
Doğru

•Şaibeler
Boykot
Tavrını
Güçlendiriyor

•Park-Bahçe
İşçilerinin
Mücadelesi
Sürüyor

19 OCAK HIRANT DİNK ANMASI

MARMARA ÜNİ. NİŞANTAŞI KAMPUSU

DEVİRİMİN GERÇEK KOŞULLARI

Devrimin koşulları henüz oluşmamıştır diyenler, biçimsel koşulları esas alıyorlar; oysa esas alınması gereken devrimin gerçek koşullarıdır.

Devrimcilere karşı ileri sürülen en bilinen itiraz, kitlelerin “çoğunluğunun” bizimle birlikte olmadığıdır. Çoğunluk ile anlatılmak istenen “biçimsel çoğunluk”tur, yani seçimler yoluyla, oy yoluyla belirlenmiş bir çoğunluk. Sendikalarda, kitle örgütlerinde ya da coğrafik esaslara göre belirlenmiş seçimlerde devrimcilerden yana kullanılan oy sayısına göre ölçülen bir çoğunluk. Biraz daha radikal olanlar, sokakta ne kadar kitlenin bizimle birlikte yürümüş olduğuna bakıyor. Tüm reformist ve oportünist çevrelerin buradan hareketle çıkardığı sonuç; öncelikle eğitim kültür çalışması, parlamentarist politik faaliyet yoluyla kitlelerin çoğunluğunu yanımıza çekelim, iktidar sorunu bunun ardından gelir, biçimindedir. Bu temel düşünce biçimi, oportünizm ve reformizm için evrenseldir. Dünyanın bir çok yerinde bu savları kendilerine dayanak yapıyorlar. 19. ve 20. yüzyılın bu tür devrim deneyimleri onları doğrulamasa da, onlar yine de bu görüşlerinde ısrarlılar.

Devrim deneyimleri başka bir şey söylüyor. Hiç bir devrim, biçimsel çoğunluğun ortaya çıkmasını bekleyemez ve beklememiştir. Biçimsel çoğunluğun oluşmasını bekleyen hiçbir devrimci sınıf, devrimi gerçekleştirecek bir duruma gelemmez. Bu hem burjuva diktatörlük altında olanaksızdır hem de devrimci sınıf için en uygun durum oluşsun diye dışımızdaki gelişmeler donup kalmaz. Proletaryayla kapitalistler arasında sürekli savaşım var. Sürekli, ekonomik, politik ve toplumsal altüst oluşlar yaşanıyor. Burjuvazi de oturup kendisini devirecek güçlerin, bu güce ulaşmasına seyirci kalmaz. Devrimci güçlere karşı sürekli önlemler alır, saldırıda bulunur, müdahale eder. Bu durumda devrimin biçimsel koşullarının oluşmasını beklemek, kitleleri aldatmak olur. Marksistler, şiddetli bir sınıf savaşımının, iç savaşın olduğu bir yerde oturup biçimsel koşulların oluşmasını beklemeyiz. Gerçek koşulların çözümlenmesine göre hareket ederler. Maddi koşulların gerçek değerlendirmesini esas alırlar. Maddi yaşamdaki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinden yola çıkarlar. Çünkü sınıflar savaşı, emek sermaye çelişkisi temelinde ortaya çıkar ve şiddetlenir. Devrimin gerçek koşulları tarihin gelişimiyle, kapitalizmin evrimiyle, sınıflar savaşımının ilerlemesiyle oluşur. Devrime öncülük

yapan devrimci sınıf, devrimin gerçek koşullarından hareket ederek, yönelimini belirler, taktik oluşturur, eyleme geçer.

Devrim için biçimsel çoğunluk şartı ileri sürenler, devrimlerin geliştiği politik koşulları göz ardı ediyorlar. Bu konuda birkaç örnek, sınıf mücadelesinin verildiği şartları anlamamızı sağlamaya yeter. Örnek Portekiz’de 74 Devrimi’nden önce biçimsel(resmi) çoğunluk nasıl açığa çıkacaktı ve nasıl ölçülecekti? Faşizm altında olan bir ülkede kim halk kitlelerinin çoğunluğunun, kendini açık yollarla ve araçlarla ifade edeceğini ileri sürebilir? Orada devrim aniden patlak verdi. Ama daha öncesinde büyük bir güç birikimi oluşmuştu. Devrimin koşulları daha önceden oluşmuştu. Devrimin koşulları devrimden önce oluşur. Devrim bu koşullarda patlak verir. Küba’da devrim mücadelesi başlatıldığında, halkın çoğunluğu kendini ifade edecek resmi araçlara sahip değildi. Devrim mücadelesi şiddetlendikçe, halkın çoğunluğu pratik olarak, fiili olarak devrimin yanında yer almaya başladı. Latin Amerika’da ayaklanmalar kendini açıktan ortaya koyamayan büyük halk öfkelerini, büyük birikmiş potansiyeli açığa çıkardı. Ayaklanmalardan önce halkın çoğunluğunun devrimden yana olduğunu gösteren sayısız eylem, çalışma ve olgu ortaya çıkmıştı. Yapılması gereken sayısız çalışmayı, olguyu, eylemi bir devrim hazırlığı içinde birleştirmek, onu bütün yönleriyle açığa çıkartmaktı. Devrimcilerin burada yaptığı ve yapması gereken, harekete hız vermek ve devrimi en kısa süre içinde gerçekleştirmektir.

Türkiye ve Kürdistan baştan başa bir savaş alanı. Sınıf savaşımı her yerde şiddetleniyor. Sınıf savaşımının şiddetlenmesi, iç savaş yarattı. İç savaş düzeyine çıkan, iç savaşın nedeni, toplumun maddi koşullarında oluşmuştur. Bunun nesnel temelleri maddi koşullarda belirmese, sınıf savaşı böylesine şiddetlenmezdi. İç savaşın gelişim göstermesi devrimin olgunlaşmasıdır. Sınıf mücadelesi devrimci bir nitelik almıştır. Sınıf mücadelesinin devrimci bir nitelik kazanması, savaşımın şiddetlenmesi, devrimin hızla gelişmesi demektir. Yoğun sınıf çatışmalarına yol açan çelişki, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi. Emek-sermaye çelişkisi eksenindeki, sistemin çelişkileri iç içe geçmiş ve üst üste binmiştir. Bu tarihsel durum, işçi sınıfı, yoksul köylülük, geniş halk kitleleri ve ezilen halkların tekeli sermaye egemenliğine karşı harekete geçmesine yol açıyor. Devrimin gerçek koşullarını, nesnel gelişmeler

ve sınıf savaşımı oluşturuyor.

Devrim yalnızca nesnel koşulların gelişmesiyle gerçekleşmez. Verilen sınıf mücadelesinin, devrimci mücadelenin devrimci koşulların oluşmasında ve bu koşulların bir devrime çevrilmesinde kesin bir yeri vardır. 20. yüzyıl devrimleri bilinçli bir mücadeleyle, devrimci bir önderlikle zafere ulaştı. Ayaklanmalar açık bir bilinçle ortaya çıkan geniş kitlelerce gerçekleştirildi. Devrimci kitle mücadelesinin uzun dönem sürmesinin ve devrimlerle yaratılan iktidarların ayakta kalmasında açık bir bilinçle hareket eden kitlelerin belirleyici yeri var. Halk kitlelerini eylemden eyleme götüren devrime yönelik açık bilinci ve hedef berraklığıdır. Devrimin öncü sınıfı olan proletaryanın açık bir bilinçle, devrimci bir bilinçle hareket etmesi yani proleterleri ve proleter olmayan emekçileri yanına çekmesi, devrimin öznel koşullarının, sınıfsal koşullarının hazırlanmasıdır. Devrimin gerçek koşulları denince, nesnel ve öznel koşulları anlamak gerekir. Bu koşulların biçimsel ifade edilmesini değil.

Kırk yıldır süren devrimci mücadele yalnızca örgütlü güçlerle sınırlı değildir. Devrimci mücadele geniş halk kitlelerinin bir kitle hareketine dönüşmüştür. Eğer devrimci hareket bir kitle hareketine dönüşmeseydi, emekçi kitlelerin kesintisiz bir desteği ve katılımı olmasaydı, devrimci mücadele, devrimci hareket on yıllarca nasıl sürebilirdi. Devrimci hareket faşizmin en şiddetli saldırısı altındayken de kitle desteğini hep yanında görmüştür. Kitlelerin sisteme karşı öfkelerini ortaya koyuş biçimi ve devrimci harekete katılımı her zaman kendini biçimsel yollarla ifade etmiyor diye, kitlelerin devrimci mücadelesine ve gücüne karşı bir küçümseme oluşmuştur. Böylelerinin yapması gereken, kitlelerin biçimsel hareketine değil, gerçek hareketine, kitlelerin devrimci hareketine bakmaktır. Çünkü tarihe yön veren gerçek devrimci kitlelerdir.

Devrimin koşullarının oluşması ile devrimin kendisi farklı şeylerdir. Devrim ise lafla yapılmaz. Oluşmuş olan koşulların bir devrime dönüşmesi için kitlelerin örgütlü devrimci mücadelesi gerekir, burjuva toplumu alt üst eden pratik gerekir. Kitleler bugün devrim yolunda ilerlerken, lafla değil, devrimci sosyal pratikle hazırlanıyorlar. Sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı hemen eylemlerle yanıt veriyorlar. Kitlelerin devrimci eylemlerinde ise genel bir yükseliş var. Devrimin gerçek koşullarını bir devrime dönüştürecek olan devrimci kitle eylemleri gün be gün yoğunlaşıyor ve hızlanıyor.

Kırk yıldır süren devrimci mücadele kitlelerin devrimde ısrarını gösteriyor. Bu, aynı zamanda devrimci kitlelerin sınıf mücadelesini sonuna değin götürmek kararlılığını ve kesin bir sonuca bağlama isteğini de ortaya koyuyor. Burada esas sorun kitlelerin hareketine öncülük etmektir.

C.DAĞLI

İŞSİZLİĞE KESİN ÇÖZÜM

Bir yanıyla şanslı sayılırız. Emekçilerin gözlerinin içine baka baka “kriz bize teğet geçer” diye, lakayt bir yönetici elit var. Bu elitin ekonomik yıkımı böylesine küçümsemesi, hem bu krizi ağır tokadını yiyen milyonlar arasında ek bir öfke kaynağı oluyor, hem de, bugün olduğu gibi yakın gelecekte de bu yıkımın engellenmesi için sermaye sınıfının hiçbir şey yapamayacağını ifade ediyor.

Kriz için sermaye sınıfı bir şey yapamayacak çünkü TOBB başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu’nun sözleriyle, “Daha önce haritası çıkartılmış topraklardan geçiyoruz. Bu krizin çözüm yolunu bilen yok.” Kısacası, yönetici elit, elinden gelen tek şeyi yapıyor: Tevekküle sığınmak.

Bunun anlamı açıktır. Sermaye sınıfı, boynunu satırın altına uzatmış, bekliyor.

Peki, bu durumda proletarya güçleri ne yapmalı? Hem ekonomik yıkımdan, hem de yönetici elitin bu sinik-kayıtsız tavırlarından dolayı öfkeyle dolan emekçi milyonların, şimdi her zamankinden çok, “Bütün İktidar Emegün Olacak” şiarı etrafında bir araya gelmesi olasıdır. Uzun yıllardan bu yana ilk kez, dünyada burjuva sınıfı hem ekonomik, hem siyasi, hem de ideolojik bir tükenmişlik içinde bulunuyor. Bu muazzam boşluk tıpkı bir vakum gibi, proleter devrimciliği tarihin en ön safına doğru çekiyor.

Asıl Darbe Henüz Yolda

Gerçek şu ki; üretimi, ihracatı ve tüketim düzeyini %30-40 düşüren ekonomik yıkım, daha henüz bütün etkisini göstermiş değil. Çünkü şu an yaşanan, Türkiye’nin yapısal ekonomik sorunlarından kaynaklanan ve bir küresel buhran olmasa da yaşanması beklenen yıkımdır. Son birkaç yıldır, tekstil ve otomotiv gibi sanayinin temelini oluşturan pek çok alanda, aşırı borçluluk, ithal girdilerin yükselişi, değerli YTL, kar oranlarının düşmesi gibi şikâyetler yüksek sesle dillendiriliyordu. Küresel buhran, bu yapısal sorunlara ivme kattı, derinleştirdi ve bugünkü yıkım resmi ortaya çıktı.

Öte yandan, küresel buhranın asıl büyük tsunamisi, henüz Türkiye kıyılarına vurmaya başlamadı. Şimdilik, büyük ölçüde, kendi yapısal sorunlarından kaynaklanan krizi yaşıyor. Önümüzdeki aylarda (muhtemelen mart ve nisan aylarında itibaren) küresel kriz, muazzam borç yükü altına girmiş olan tekellerin, bir deve gibi çöküşüyle kendini hissettirmeye başlayacaktır. Henüz alınan krediler tükenmiş değil, henüz borçların vadesi gelmiş değil. Düne kadar borçlarını yine sıcak borçlarla ödeyen, ya da düşük kurlu döviz alıp yüksek faizli YTL’ye çevirenler, büyük ihtimalle 2009’un sonunu göremeyecek. Pek çok gözlemci bu filizkırın fırtınasının ardından pek az şirketin ayakta kalabileceğini, ya da el değiştirmiş olabileceğini ifade etmekte.

Çözümün İlk Adımı: Devrim

Yaklaşan tsunaminin geniş çaplı ve çok farklı cephelerde yıkımları olacaktır. İşsizlik, açlık tehlikesi, milyonlarca kredi kartı sahibinin kişisel iflasları, dağılan aileler, önüne geçilmez suç patlamaları, ilk akla gelenler. Ve tüm bunları önlemek için sermaye sınıfının yapabileceği hiçbir şey yok.

Böylesi derin krizler ve uzun süren acılar tarafından umutsuzluğun en dip noktasına itilen milyonlar, Lenin’in deyişiyle, ancak böylesi kitleler, çılgınca bir savaşım adımı olan ayaklanma yolunu seçerler. Fakat bu adım, ne kadar çılgınca bir umutsuzluğun sonucu olursa olsun, işsizlik cehennemi içindeki kitleler, yine de kendilerine öncülük edenlerden bu sorunun nasıl çözümleneceğine dair, ikna edici sözler duymak isterler. Ve bu çözümler ne kadar ikna edici olursa, çılgınca adımlar atmaya da o kadar istekli olacaklardır.

İşsizlik, açlık gibi en yaşamsal sorunların çözümü için sermayenin egemenliğine son vermek gerektiğine dair temel gerçek, bu derin kriz ortamında emekçi yığınların az çok ayırdına vardıkları bir gerçektir. Bu yüzden, çözümün devrimde olduğunu söylemek yetmez. Sermayenin politik aygıtının zorla dağıtılması üzerine, demokratik halk iktidarı kurulması için en acil tedbirleri alacak olan Geçici Devrim Hükümetinin ilanı üzerine daha çok, daha yaygın, daha açık konuşmak gerekecek. Ancak bu tarihi, çılgınca adımdan sonradır ki, işsizliğin, açlığın ortadan kaldırılması mümkün olabilecektir.

Emekçiler, devrimci iktidar koşullarında işsizliğin son bulması için yıllarca beklemek zorunda kalmayacaklarını kavrayacak; devrimci hükümetin ilan edeceği bir dizi acil önlemin, etkisini hemen hissettirerek, bugünün yıkım resmini çok kısa sürede tersine çevirebileceğini göreceklerdir. Sorun, içinden geçmekte olduğumuz koşullarda, emekçi sınıfları, devrimci hükümetin alacağı tedbirlere inandırmaktadır.

Çözümün Kaynağı Hazırdır

Resmi rakamlara göre çalışanların sayısı 27 milyon; bunların yaklaşık 13 milyonu ücretli çalışan işçi, 6 milyonu da işsiz, toplam 19 milyon proleter. Çalışanların %70i proletaryadan oluşuyor. Ve bu yoğun proleter nüfusun giderek daha büyük bir oranı işsizlik çukuruna sürükleniyor. Yalnızca tekstilde, önümüzdeki aylarda 1 milyondan fazla çalışanın işsiz kalacağı tahmin ediliyor.

Bu durumda, nereden bakılsa, sayıları çalışanların en az yarısı kadar ulaşan işsizler nüfusu ve bu sorunun çözümü ile uğraşmak zorunda kalacaktır geleceğin devrimci iktidarı. Ama görevin ağırlığı gözümüzü korkutmasın. Alınacak bir dizi devrimci önlem ile milyonlarca işçiyi çok kısa sürede istihdam etmek mümkündür.

İlk önlem, aşırı, uzun ve yoğun çalışmanın yasaklanmasıdır. DİSK araştırmasına göre bugün sanayide haftalık çalışma 56 sa-

ati aşmış bulunuyor. Üstelik çok daha yoğun bir tempoyla geçen bu 56 saat, çalışan herkes için adeta bir işkenceye dönmüş durumda. Geçici Devrim hükümeti ilk olarak haftalık çalışmayı 35 saate ve aşırı tempoyu insan onuruna yakışacak düzeye indirerek işe başlayacaktır. Bu durumda üretimi şimdiki ölçekte sürdürmeye devam etmek için, bütün işçilerin istihdam edilmeleri bile yetmeyebilir.

Devrimci iktidarın tam istihdamı sağlayacak ekonomik kaynakları, hali hazırda mevcuttur. Bunun için basit bir hesaplama yeter. TÜİK'in 2005 yılı milli gelir hesaplarına göre o yıl üretilen 408 milyar YTL şu biçimde dağılmıştır: İşgücü: 130 milyar YTL, İşletme artığı (kar faiz) 238 milyar YTL, tarım 40 milyar YTL.

Kuşkusuz, işgücü rakamları içinde üretken olmayan, pek çok emek türleri de vardır. Polis, asker, gardiyan vb. Gerçekte tekeli sermaye, ancak oldukça karmaşık ve oldukça dolaylı yollardan çoğunluk üzerinde egemenlik kurabilmekte; bunun için oldukça pahalı bir politik baskı ve zor aygıtı beslemektedir. Oysa çoğunluğun azınlık üzerindeki egemenliği anlamına gelen demokratik halk iktidarı, dünyanın en az masraflı iktidar aygıtıdır. Çünkü asker, polis vb silahlı ve sivil bürokrasiye ödenen tüm o yüksek maaş çekleri artık olmayacaktır.

Devrimle birlikte tasfiye edilecek bu gibi harcamalar çıkarıldığında, iş gücüne ödenen paranın yaklaşık (2005 yılı itibari ile) 100 milyar YTL olacağı tahmin edilebilir. Şu anki ücretler oldukça düşüktür, en azından %50 zam yapılmalıdır, bu harcamayı 150 milyar YTL'ye çıkartır. İşsizliği tümüyle ortadan kaldıran tedbirler alındığında, şu an çalışanların en az yarısı kadar bir rakamın daha, istihdam edileceği hesaba katılmalı. Bu durumda, iş gücüne ödenecek yeni rakam 225 milyar YTL'ye çıkacaktır. Aradaki 95 milyar YTL (225-130) nereden mi bulunacak? Tabii ki 238 milyarlık işletme artığı (kar+faiz) kısmından. Bugün sermaye sınıfının çalışan işçiler üzerinden elde ettiği yıllık gelirin üçte birinden biraz fazlasına el koymak bile, işsizlik cehennemini ortadan kalkmasına yetecektir.

Üretimi Yönetmek

Fakat tekrar etmekte fayda var. İşsizliği tümüyle ortadan kaldıracak acil önlemlerin hayata geçmesi, ilk adımda, sermaye egemenliğinin alaşağı edilmesine bağlıdır. Bu da yetmez, işçi sınıfının tüm tekeli fabrika ve işletmelere el koyması, ulaşım ve büyük tarım arazilerinin kamulaştırılması gerekir. İşçi denetim organları sayesinde tüm işletme ve fabrikalarda geçici devrim hükümetinin ilan ettiği acil önlemler hayata geçirilecektir. GDH'nin ilan ettiği tedbirler dışında, işçiler kendi işletmelerinde çalışma koşullarının düzenlenmesi için tüm gerçek inisiyatifte sahip olacaklardır.

İşsizlik sorununu az çok halletmiş, bir ekonomide sayısı birkaç milyonu geçen üretim birimlerinin uyumlu çalışabilmesi, hammadde akışı ve ürünlerinin dolaşımının sağlanması için olmazsa olmaz koşul haline gelen kredi sisteminin de, yani bankaların da kamulaştırılmış olması gerekir. Bugünkü kapitalist sistem içinde, bankalarla çalışmayan tek bir fabrika, hatta tek bir bakkal, yok gibidir. Bu yüzden bankacılık sistemi, bir ekonomide üretim ve dolaşımın akışını kontrol altına alabilmek için, olmazsa olmaz bir aygıttır.

Bugün itibariyle Türkiye'de, şube sayıları 8500'ü geçen 34

banka faaliyet yürütmekte. Küçük kent ve kasabalara varıncaya değin yaygınlaşmış bu muazzam aygıt, ekonominin bütün önemli sinir uçlarını kontrol etmek üzere, emekçi sınıfların hizmetinde olacaktır. Tüm bu bankaları kamulaştırıp, tek elde merkezileştirmek, her biri ağır çalışma koşulları altında ezilen yüz binlerce banka çalışanı emekçi sayesinde, bir çırpıda halledilecektir.

Tüm bankaların kamulaştırılıp merkezleştirilmesi, bir devrimin başarısı için en önemli güvencelerinden biridir. Varsın bu bankalarda hiç para olmasın, varsın burjuvazi bütün servetini, biz daha onları ele geçirmeden başka ülkelere kaçırmış olsun. Önemli olan bankacılık aygıtıdır, içindeki paranın miktarının önemi yok. Binlerce şubesiyle, her biri diğerine oldukça gelişmiş bir elektronik ağ ile sıkı sıkıya bağlı bu aygıt, başlangıçta minimum ölçüde bir nakit ile çalışacaktır. Bankacılık sistemi ne denli yaygın ve gelişmiş ise, tüm sistemi çekip çeviren nakit para miktarı da o denli az olur. Elektronik ağ sayesinde şimdi Edirne'de bankaya yatan bir para anında Artvin'de kredi olarak tekrar kullanıma sokulabilmektedir. Bu şekilde, on binlerce nakit alışverişi, aynı anda ve birbirini telafi edip kapatan hesap işlemleri yoluyla yapabilen bankacılık aygıtı, Lenin'in sözleri ile "sosyalizmin iskeletidir."

Bankacılık kamulaştırılıp merkezleştirildiğinde, tekeli birliklere el konulduğunda, istisnasız tüm ekonomik birimlerde işçi denetimi kurulduğunda, işsizliği bir çırpıda tarihin çöplüğüne göndermek artık çocuk oyuncağı olacaktır.

Pek çok reformist kesimin, işsizliğe dair bu basit çözümleri imkansız olarak değerlendireceğine şüphe yok. Çünkü onlar, kutsal özel mülkiyet önünde yerlere kadar eğiliyorlar ve tıpkı bir kapitalist gibi düşünüp 'piyasa şartlarının her daim ekonomiyi yöneteceği' safatasını paylaşırlar. Devrim, kapitalist sistemle birlikte, onun kuluçkası olan 'piyasa'yı da antika müzesine gönderecektir.

Kolay Çözümlerin Zorlu Bedelleri

Elbette, kâğıt üzerinde oldukça kolay görünen işsizlik sorununun çözümü için, en başta proletarya, çok büyük acılara ve zorluklara katlanmak zorunda kalacaktır. Devrimci iktidarın fetihi, en başta mutsuz bir bedel istiyor; Uzun iç savaşın kazanılmasını gerektiriyor.

Devrimimizin, daha ilk günden emperyalist-kapitalist dünyanın ekonomik ve siyasi ambargosuna uğrayacağı da, bir başka acı gerçek. İmalat sektöründe ithal girdi ve hammaddelerin bazı alanlarda %60 ları aştığı düşünülürse, böylesi ambargoların ekonomiyi oldukça zorlayacağı açıktır. Bu yüzden, kâğıt üzerinde kolay görünen, ekonomik düzlemde pek çok olanak ve aygıtı şimdiden sahip bulunan işsizlik sorununun çözümü, politik düzlemde çok büyük kavgaları, ciddi mücadeleleri gerektiriyor.

Leninistler hiçbir zaman emekçilere her şeyin yolunda gideceği, her şeyin mükemmel işleyeceği gibi hayaller aşılabilirler. Tersine onları, bütün sorunların çözümü için çetin mücadelelere, en sert çarpışmalara hazırlarlar. Ancak bir kez sermaye boyun-duruğundan kurtulduğumuz ve emekçi halkın iktidarını güvenceye aldığımız andan itibaren, ancak ve ancak bu yeni koşullar altında tüm yaşamsal sorunların çözümü için gerçek adımlar atabiliriz. Sermaye egemenliği ise sonsuz bir cehennemdir, her zaman da öyle kalacaktır. □

EYYAMCININ AĞLAMA DUVARI

Kafa bir kere örümcek bağlamış, burjuvazinin saldırdığı korkudan sapsarı olmuş; nereye baksa aynı sarı ışık altında görüyor her şeyi. Eyyamcı (oportünist, reformist sözü yerine kullandığım bu Osmanlıca terim için, okur bizi bağışlasın), hayatın bütün renklerinin – ama illaki kızıl olanların- birleşip tek bir renge, sarıya indirildiği bir prizma gibidir.

Eyyamcının prizmasından, Yunanistan'da halen etkisini sürdüren ayaklanma da kaçamazdı elbette. İlk başlarda "Birkaç anarşistin sınıf dışı şiddeti"ni büyük bir mutlulukla tespit eder ve artık içine nasıl dert olduysa "1 Mayıs'ta lale dövenler" diyerek aşağılamaya çalıştığı bu toprakların devrimcilerini de aynı kaba sığdırmaya çalışır. Fakat bu burjuva ağız kendini iyot gibi belli edince, bu kez, Yunanistan'da yaşanan olayların bir ihtilal olmadığına dair yeminler eder; "olsa olsa bir şenlik bu" diyerek, yüzüne bir sirk palyaçosunun maskesini geçirir.

Ancak, bu maske de eyyamcıyı kurtarmıyor, çünkü Yunanistan isyanı sermayeyi açıktan hedeflemekte ve bu iktidarı devirmeyi ilan etmişti bile. Bu durumda eyyamcı, kendini o en son sığınağa atar: Bir ağlama duvarıdır orası... "Yunanistan da bir kişi öldü toplum ayaklandı, burada hergün ölüyor, milletimiz uyuyor!" lapasını, hani şu insanı can sıkıntısından öldürecek kadar yavan, bayat lapayı çiğnemeye başlar. Hemen yanbaşıımızdaki bir halkın sermaye iktidarına karşı yönelen devrimci cüretini gizleyemeyen eyyamcı, devrimci etkinin hiç olmazsa bu topraklara sıçramasını önlemeye çalışır.

Güvensizlik: Bir Burjuva Hastalığı

Eyyamcı, aslında bir küçük burjuva aydınıdır ve Türk burjuva sınıfı aydınlarının tüm mirasını taşımaktadır. Türk burjuva sınıfı, her zaman halk sınıfından korkmuştur, çünkü o, dünyanın proleter devrimlerle sarsıldığı bir dönemde (1910-1920) egemenlik katına yükselmiştir. Kendi aydın tabakasına da, halkı aşağılama görevi vermiştir. Üst sınıflarından gördüklerini hüsnü kabul ile Halide Edip, Yakup Kadri gibi aydınlar, eserlerinde hep yoksul halkların ilerleme karşısındaki tutuculuklarını öne çıkartmışlardır. Vurun Kahpeye, Yaban böyle eserlerdir. "Bu millet adam olmaz!" söylemi, geleksel burjuva aydınının genlerine işlemiştir. Günümüzün küçük burjuva aydını (ki çoğu reformist cephede saf tutar) bu genetik mirası aynen devraldı, kendi diline çevirdi. Mesela, bir dönem ağızlarda çiğnen sakız, "12 Eylül halkın üzerinden silindir gibi geçti" ifadesiydi. Bu ifadenin öz itibarıyla diğerinden farkı yok.

Tam da böyle bir zaman da eyyamcı, genetik mirası yaşatmak için bu sakızı çiğnemiyor, onun hesabı farklıdır, burnu iyi koku alır. Korkunç bir ekonomik yıkımın iç-savaşı genel bir ayaklanmaya doğru taşıdığı tam da böyle bir ortam da eyyamcı, "bu millet adam olmaz" laflarıyla hem burjuva sınıfa güven veriyor, hem de emekçi sınıfların kendilerine olan güvenlerini sarsmayı hedefliyor. Eyyamcı, her adımını burjuvaziye hoş görünmek, yoksul sınıfları hor görmek için atar. Onun derdi, zengin sınıfın hüsnü kabulüne şayan olmaktır; nasırsız ve pırlanta yüzüklü ellerin alkışını almaktır.

Uzun İç-Savaş Kimin Eseri ?

"Yunanistan'da bir genç öldü, halk ayaklandı, bizimkiler uyuyor" söylemi, bu toprakların emekçilerine yapılan çok büyük bir haksızlıktır. Kırk yıldan bu yana en sert sınıf mücadelelerinde ve uzun iç savaşta, 50 binden fazla insanı bedel olarak vermiş halklardan bahsediyoruz.

Yunanistan'daki bu etkin isyanı değerinden düşürmek için söylemiyoruz ama oradaki isyan güçleri, henüz kanlı bir iç savaşın en acımasız deneyimlerinden geçmediler. Oysa, bu toprakların emekçi halkları, o korkunç deneyimlerden, kan banyosundan defalarca geçtiler, asit kuyularına atıldılar, binlerce mezarlı ölüyle beslendi bu uzun iç savaş, bu devrim. Ve emekçi halklar, en sevdiği evlatlarını devrime feda etmeye devam ediyorsa, bütün bu kanlı deneyimler onlara unutmayı, alttan almayı ya da affetmeyi yasaklayan son derece sağlam bir karakter kazandırdığı içindir.

Uzun iç-savaşın şimdilik 50 bin kişiye mal olan muazzam deneyimi, bu

topraklarda başlayacak genel bir ayaklanmanın nasıl inanılmaz bir kan banyosuna dönüşeceğinin kanıtıdır. İşte bu yüzden halklar, ancak sonucunda bir şeyler kazanma olasılığı varsa bir genel isyanın aktif katılanı olmaya hazırdır, daha azına değil. Bu, ne korkaklıktır ne de kayıtsızlık. Bu, uzun iç-savaşın tüm acılarını yüklenen sınıfların- halkların zafere olan susamışlıklarındandır. Hele ki "her ölüme bir isyan" arzulayan ciddiyetsizliğe, hiç ama hiç pirim vermeyecek kadar deneyim sahibidir halklar.

O yüzden -eyyamcılar bunu anlamazlar- bu topraklarda emekçi halkların "isyan eşiği" yani bir kez geçildiğinde geri dönüşü olmayan o nokta, oldukça yüksektir. Daha henüz on milyonların önünde durulmaz öfkesi ve kararlılığı tarafından aktif olarak desteklenmeyen ya da en azından çoğunluğun pasif tutumuna yaslanmayan bir ayaklanma ile oynanmaması gerektiğini bu insanlar acı deneyimlerle öğrenmişlerdir. Kapitalist gelişimin ve faşist baskıların en anlatılmaz acılarını yüklenenler, devrim gibi tarihsel bir eylem karşısında, küçük burjuvalar gibi ciddiyetsiz ve de aceleci değildirlir.

Toplanma Borusu Çaldığında

Her yangın bir kıvılcımdan çıkar ama her kıvılcım bir yangına neden olmaz. Bunun için tutuşturucu malzemelerin yeterince toplanmış olması da gerekir.

Koca bir toplumsal yangın olarak bir devrim, bazen öncüsüz-hedefsiz bir isyan ile başlar ve bir süreç sonunda planlı-örgütlü bir zor eylemi ile iktidar hedefine ulaşır; bazen de örgütlü küçük isyanlar adım adım yayılarak genelleşir. Devrimin birinci yolu mu, yoksa ikinci yolu mu izleyeceği, yalnızca sınıflar mücadelesinin nesnel dengelerine, sonuçlarına ve devrimci partinin bu dengeleri etkileme gücüne bağlıdır.

Ancak kesin olan bir şey var ki; her iki yoldan da devrim, bir "genel ayaklanma" momentinden geçecektir ve bu durum çoğu kez, "genel bir bahane"nin varlığını gerektirir. Açlık, işsizlik, geleceksizlik, politik baskılar üst üste binerek birikir ve bir noktadan sonra bütün emekçi sınıf ve katmanları yönetenlere karşı durdurulması zor bir öfkeyle donatır. Fakat kapitalizm, tüm emekçi sınıf ve katmanların, aynı anda düz bir çizgide toplanıp, sisteme karşı eyleme geçebilecekleri toplumsal mekanizmalar içermez. Tersine, çıkarları farklılaştırır, emekçileri çeşitli katmanlara böler, coğrafi olarak ayırır, sonuçta emekçi sınıfların bilinç düzeyi, örgütlenme deneyim ve alışkanlıkları oldukça büyük farklılıklar gösterir.

İşte bu yüzden, bütün bu farklılıkları bir an için silip, ayaklanmanın farklı düzey ve çıkarlara sahip güçlerini aynı düşmana karşı aynı safta toplanmaya çağırın bir "toplanma borusu", yani bir genel bahane, hiçbir şeyi kişisel iradesi dışında aynı olarak toplayan derecede sarsıcı bir gelişme yaşanmadan, çoğu zaman bir genel ayaklanma gerçekleşmez. Bir eyyamcı bütün bunları anlar mı? Anlamaz.

Üstelik, "bu millet uyuyor" diyen eyyamcı, emekçilerin kendi öz çıkarlarının bilincine bir dizi devrim olmadan varabileceklerini sanacak kadar da budaladır. Bir devrim, veya genel bir ayaklanma ya da en azından iç-savaşın büyük bir dizi sarsıcı atılımları olmadan emekçiler kendi gerçek çıkarlarını ve bu çıkarları gerçekten savunan partileri, diğerlerinden ayırt edecek olgunluğa tam anlamıyla erişemezler.

Eğer, işlenen her siyasi cinayete Yunanistan'daki gibi çaplı bir isyanla karşılık veren bir emekçiler topluluğuna sahip olsaydık, o topluluk ne bizi beklerdi bir devrime kalkışmak için -çünkü onları hemen her gün bir isyana teşvik edecek bir baskı düzeni bulunmakta-, ne de düzen bugünkü varlığını sürdürüyor olurdu.

Ama durun bir dakika! Eyyamcı, her siyasi cinayete isyanla karşılık veren bir halk hayali kurarken, derdi bu toplumsal güçle bir devrim yapmak değildir zaten. Şimdi Yunanistan'da böyle bir toplumsal güç var ve eyyamcı, onlara ne öneriyor dersiniz: Hesap sormak ve erken seçim!

İster içeride ister dışarıda şimdi her olay eyyamcıyı rezil-rüsva ediyor, onun gerçek yüzünü açığa çıkartıyor, kendi bundan hiç utanmıyor olsa da, emekçilerin kendisini bu gerçek yüzüyle tanınmasını sağlıyor. □

DÜŞÜN ARTIK PROLETARYANIN YAKASINDAN!

Son yüzyılın en derin bunalımı yayıldıkça, yıkıcı etkileri ortaya çıktıkça dünyanın sokaklarından ateş yükseliyor, emek hareketi her düzeyde müthiş bir sıçrama yaşıyor. Sendikalar, işsizler hareketi, örgütsüz emekçilerin kendiliğinden eylem ve isyanları bir yandan, komünist hareket diğer yandan öyle bir umut iklimi yaratıyorlar ki, derlenip dürülmüş bayraklarını naftalin kokulu dolaplarından çıkarıyorlar, iktidar-devrim-saldırı gibi lafları yeniden hatırlayanlar, hep beraber o bildik çılgılığı atıyorlar: İyi kazmışsın koca köstebek!

Emekçiler, topluca yürüdükleri her kavşakta, başka eylemci gruplara rastlıyorlar, her eylem hiç umulmayan kalabalıklara ulaşıyor. Böyle sıcak iklimlerde, işçi sınıfının bağrında yer eden her türlü virüs, kendilerine büyümek için uygun koşulları da buluyor. Bir anda büyüyen her toplumsal hareketin kaçırılmayacağı bir gerçekliktir bu. Yine de, yüzyılın en büyük devrim fırsatı yakalanmışken, şimdi bu virüslere daha yüksek sesle haykırmak gerekiyor: Düşün artık proletaryanın yakasından!

Cehalet mi Safsatacılık mı?

Günümüzde proleter hareketin bağrındaki en ölümcül virüs, sendikalizmdir. Onları her yerde tanıyabilirsiniz: “Krizin faturası patronlara” yazan pankartları izleyin, onları bulursunuz.

Bu slogan, su katılmamış bir sendikalist slogandır. Faturayı patronlara ödetme anlayışı, şu yanılmalı bakışa dayanır: İşçi sınıfı (emek) ve kapitalistler (sermaye) üretimden kendi üzerlerine düşen payları alırlar; yani sömürü üretim sürecinde değil, gelirin dağılımında ortaya çıkar. Marksizmin çoktan tarihin çöplüğüne gönderdikleri bu fikri, en keskin “sınıf sendikacı”larında bile görmek mümkün ne yazık ki.

Örneğin Birleşik Metal-İş Sendikasının “Metal İşçilerinin Gerçeği” raporunda, son on yılda işçilerin üretilen değerden aldıkları payın %50 dolayında azaldığı vurgusu yanında, “*refahı paylaşmayan işveren(!), faturayı emekçiye çıkarma çabası içindedirler*” benzeri ifadeler, sözünü ettiğimiz yanılmalı temel almaktadır. Sanki, üretilen tüm değer, emeğin bizzat kendi ürünü değilmiş gibi, patronlarla daha büyük bir pasta dilimi için kavga etmek, yüzyılın en devrimci döneminde, liraya birkaç kuruş daha eklemekten ibaret bir sendikalizm değilse nedir?!

Sınıf adına konuşuyor olsalar da, sendikaların, sendikalizme saplanmasını şaşırtıcı bulmayanlar olacaktır. Ama bu virüs o kadar yaygın ki, nereye baksanız, emek adına konuşanların aynı hastalığın pençesinde oldukları rahatça görülür. Bu hastalığın işçi sınıfına taşınmasının şampiyonluğunu yapan Evrensel (ve bu konuda eski yol arkadaşlarıyla adeta rekabet eden Kızılbayrak), safsatanın binbir örneğini sergiliyor. Şöyle diyor Evrensel yazarı: “*Sömürüden elde ettikleri karların bir bölümünü kullanarak işletmelerdeki üretimi sürdürmesi gereken patronlar, kısa çalışma vb. Esnek çalışma biçimleriyle işçilerin birikimi olan işsizlik fonunun da kendileri için kullanılmasını sağlıyorlar.*” Safsata mı, cehalet mi? Sermaye sahibi eğer gerçekleştirdiği kârın bir bölümünü yine üretim için kullanıyorsa, bu, genişletilmiş yeniden üretimdir, yani daha geniş ölçekli, daha fazla meta üretimidir. Bir bunalım anında bir kapitalistin bunu istese de yapamayacağı açık değil mi? Çünkü bunalımın kendisi aşırı sermaye üretiminden doğmakta, kârlı satış olanaklarını yitirmiş metalarla dolu pazarlar.

Reformizm şampiyonu bir çevrenin, kapitalist sistemin temel işleyişini, tam zamanında unutuvermesini garip karşılamayanlar olacaktır. Ama durun. Emek hareketi kendi bünyesinde, çeşitli siyasal-sosyal katmanlar arasına yayılmış bu hastalığı, bu virüsü, sendikalizmi, kaçınılmaz olarak en “okumuş-yazmış”lara da sıçratıyor. Gazi Üniversite-

si’nden Prof.Dr.Aziz Konukman, sendikaların düzenlediği bir oturumda şunları söyleyebiliyor: “*Başta tekstil ve otomotiv olmak üzere pek çok sektörde işçi ya çıkarılıyor ya da ücretsiz izne ayrılmaya zorlanıyor ya da işsizlik tehdidiyle düşük ücretlerle çalışmaya razı ediliyor. Krize karşı alınabilecek çok sayıda önlem olmasına rağmen, nedense akla ilk gelen önlemler bunlar oluyor.*”

Marx aşkına! Kriz kapitalist sistemin krizi. İflasları ve kendi çöküşlerini engellemek için herşeyi yapacaklardır. “Her nedense” ilk akla gelen olduğu için değil, tek yol olduğu için, kitlesel işten çıkarmalar yaşanacaktır. Bu, krizi kapitalist yoldan atlamanın yoludur. Her bunalımda emek-sermaye çelişkisi, açık çatışmaya, birbirini yoketme savaşına dönüşür. Ve bu savaşta galip gelen, elbette kılıcının kanını, mağlubun gömlekleriyle siler. Krizden çıkmanın iki temel yolu vardır. Birincisi kapitalist yoldur, işsizlikten, sefaletin dayanılmaz derecede yayılmasından ve açlıktan geçer. İkincisi, krizden çıkışın proleter yoludur; toplumsal devrimdir. Bu en temel iki yol arasında üçüncü bir yol yok. Olduğunu sananlar, tıpkı “krizin faturasını ödemeyeceğiz” korusunda olduğu gibi, ne devrim olsun istiyorlar, ne azgın sömürü; ne şiş yansın ne kebab!!

Kriz Neye Bahane?

Yine bu sendikalistlere göre kriz, patronların işçi atma bahanelerinden ibaret, gerçek değil. Yapılan tüm kriz ve işçi haberlerine bakın, bu bakış açısının hakim olduğu rahatça görülebilir. Sendikalistler neden bunalım gerçeğinin üstünü örtmek isterler? Çünkü bunalımlar, kapitalist sistemin ölümcül hastalığıdır, kendi iç-çelişkilerinin açığa çıkmasıdır. İşçiler anti-kapitalist bilince, böylesi bunalım dönemlerinde çok daha hızlı ve kolay erişebilirler.

Ancak sendikalistler, kendilerini kapitalist üretim ilişkisi içinde tanımlamışlar ve konumlanmışlardır. Onlar, içinde konumlandıkları sistemin tüm çelişkilerini, hele ki ölümcül hastalıklarını elbette işçi sınıfının gözünden kaçırılmaya çabalayacaklardır.

Anti-kapitalist bilinç, bütün safsatalar gibi, sendikalizmin de sonudur. İşçiler, kapitalistlerin üretimi ve üretici güçleri denetleyebildiklerini gördükleri müddetçe, bu üretimin temeli olan işçiler içinde sisteme temelden karşı çıkma eğilimi yeterince güçlenmez. Türün gelişimi için birey kendini feda eder. Ama bir kez, üretimin artık kapitalist denetimden kaçtığı, sermaye egemenliğinin bu üretimi ancak bozduğu, dağıttığı ve yıkıma uğrattığı açığa çıkarsa, (ki, ekonomik bunalımlar tam da bu işe yarar), işte o zaman işçi sınıfı üretici güçler adına konuşma, kapitalist üretim ilişkilerini bertaraf etme eğilimi içerisine girer. Türün tehlikede olduğunu gören birey harekete geçer. Sendikalistin kara kabusu!!

Sendikalizmin bayrağını taşıyan reformistler, hiç olmazsa bir zamanlar, “Genel Grev” gibi bir slogana sahip çıkarlardı. Sahi, bugünlerde neden hiç duyulmuyor bu slogan? Reformist kokuyu almıştır. Bu sert mücadele koşulları altında herhangi bir “genel eylem”in genel bir ayaklanmaya dönüşmesini kim engelleyebilir? Bu yüzden, Kızılbayrak’tan Evrensel’e dek sendikalizmin militanları, emekçi barikatını Toplu İş Sözleşmeleri’ne (TİS) kadar geri çekmişlerdir. Burjuvazi, bizzat kendisi tarihin en derin bunalımından bahsediyor, yüreksiz reformisti korku sarıyor. Genel grevi bile öksüz bir çocuk gibi cami avlusuna sessiz sedasız bırakıyor, TİS için çağrı yapıyor.

Burjuvazi, proletaryanın böyle “öncüler”ini gördükçe, herhalde daha çok işçi atmak için daha da cesaretleniyordur. O yüzden diyoruz ki bu safsatacılar: Proletaryanın yakasından düşün artık! □

SUSURLUK SOSLU ERGENEKON ZOKASI

Ergenekon soruşturması emekçiler arasında istenen etkiyi yaratamayınca, işin içine şöyle bolca "Susurluk sosu" dökmek şart olmuştu, nihayet onu da yaptılar. Yine de burjuvalar (reformist tayfayla adeta yarış halinde) dizlerini dövüp durmaktalar, çünkü Susurluk dönemindeki "bir dakika karanlık" türü bir yaygın "yanılgı" yaratabilmiş değiller. Emekçiler, dün olduğu gibi bugün de, Ergenekon soruşturmasını uzaktan, ilgisiz ve lehte hiçbir umut beslemeden izlemeyi tercih ediyor.

Birakalım reformistler ve onlarla kolkola oportünizm, bu ilgisizliğe hayıflanıp dursunlar; biz, daha önce de dile getirdiğimiz gibi, emekçi sınıfların bu ilgisizliğini, uzun iç savaşta kazandıkları bilincin ve sağlam karakterin bir ifadesi sayıyoruz.

Ancak burjuvazi vazgeçmiyor. Bu ısrarın derin ekonomik ve siyasal köklerine birazdan işaret edeceğiz. Kesin olan bir şey var ki, Ergenekon'un her operasyonu, bir öncekini aşacak bir etki yaratacak şekilde tasarlanıyor ve yarattığı sarsıcı dalgalar en çok da Ankara'nın karanlık bürokrasi koridorlarını karıştırıyor. Son operasyonla eski MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç ve pek çok asker göz altına alınınca, Genelkurmay binası başta olmak üzere pek çok binanın ışıkları o gece hiç sönmedi Ankara'da.

Neler oluyordu?

Ne olacak! Yeneler yenilenlerin gömlelerinde kılıçlarını siliyorlar.

DEĞİŞEN EKONOMİK YAPI

Bugünü anlamak için belki en iyi yol, on yıl öncesine gitmektir. 1999 yılında, dönemin Ecevit hükümeti, ortada belirgin bir sebep yokken IMF ile stand-by anlaşması imzaladı. Pek çok kişi, ortada herhangi bir kriz veya borç ödeyememe benzeri durum olmadığı halde, yapılan bu anlaşmayı şaşkınlıkla karşılamıştı. Olayın aslı şuydu; Bir süre öncesine dek emperyalist güçler, Dünya Ticareti Örgütü'nde tüm bağımlı ülkelere, kısaca MAI adı verilen bir tam ilhak antlaşması imzalatmaya çalışıyordu. Bu girişim DTÖ'de başarısız olunca, iş IMF'ye devredildi ve bu kurum tek tek bağımlı ülkelere MAI'nin antlaşma maddelerini dikte ettirmeye başladı. İlk teslim bayrağını, evet, Ecevit hükümeti çekmişti.

Ancak, IMF programının işletilmesinde pek çok ekonomik yapısal pürüz ortaya çıkıyordu. Bu pürüzlerin başında da, iç pazar ağırlıklı yapılandırılmış olan bankacılık ve sanayi geliyordu. Oysa, MAI tüm bağımlı ülkeleri emperyalist ülke sermayeleri için hem açık bir pazar hem de finansal kazanç kaynağı haline getirmeyi hedefliyordu. Bunun için, pek çok kalemin fethedilmesi, pek çok tacın kaldırılarda

yuvarlanması gerekiyordu.

İlk yuvarlanan taç Demirbank'ın oldu. Devlet iç borçlanma senetlerinin (DİBS) neredeyse yarısını elinde tutan Demirbank'a el konuldu ve süreç hızlanmaya başladı. Ancak, bu sürecin elkoymalar ve zorla iflas ettirmelerle yürütüleceğini anlayan sermaye çevreleri, ekonominin iç finansal kaynaklarını kurutup, tüm yapıyı uluslararası finans havuzuna bağlayan bu değişime direnç göstermeye başladılar.

IMF, devletin sürekli borç senedi basarak iç piyasayı yüksek faizle besleyen mali işlemin tasfiyesini emretmişti. Eğer borç alınacaksa, uluslararası bankalardan alınmalıydı ve birileri faiz kazancını cebe indirecekse, bu emperyalist sermaye olmalıydı. Çünkü emperyalizmin tam da böylesi bir finansal genişlemeye, şişirilen finansal balonların bağımlı ülkelere taşınmasına ihtiyacı vardı.

2001 KRİZİNİN PERDE ARKASI

Varolan yapının tasfiyesine ayak sürüyenler, bir sabah uyandıklarında, Hazinesinin kasalarını bomboş gördüler; Ziraat ve Halk Bankası da, uluslararası borç servislerinin kendilerine bir anda kapıları kapadıklarından şikayet ediyordu. Doğrusu TC, bu türden borç ödeme sıkıntılarına pek çok kez düşmüştü fakat, uluslararası borç piyasalarından çekilen nakit paralar ile işini her zaman yürütebilmişti. Ama, ekonomi bürokratları, 2001 yılının o soğuk Şubat sabahında, bir anda tüm borç kapılarının garip bir biçimde yüzlerine kapandığını gördüler.

Tezgaah önceden hazırlanmıştı, yerli bankalar da tezgahın içindeydi ve onlar da Hazine'ye ihtiyaç duyulan borcu vermeyi reddettiler. Faziler yıldırım hızıyla yükselmeye başladı. Bu kez koroya tekeli basın dahil oldu. Şu ünlü "anayasa kitapçığını fırlatma krizi" ni yarattıverdiler. 2001 yılında, aslında bunu hazırlayanların bile hesap edemedikleri şiddette bir ekonomik yıkım yaratıldı. Onlarca bankaya el kondu, IMF ile acil anlaşmalar yapıldı ve Newyork bankerlerinin sevgilisi Kemal Derviş komutasında, MAI'nin öngördüğü hemen bütün yapısal değişimler tek tek hayata geçti.

Bu yapısal değişim, emperyalist tam ilhakın ekonomik düzeyde kurumsallaşması anlamına geliyordu. Pek çok tekeli, ağırlıklı olarak iç pazara üretim yapan binlerce orta sermaye grubuyla birlikte, iflasın eşliğine itildi. Uzanlar, Toprak, Nergis, Çolakoğlu, Çukurova gibi bir zamanların kralları, ya teslim bayrağı çektiler ya da ölümcül yaralar alarak tepelerden aşağı yuvarlandılar. Ve nihayet, ekonomik gücüyle değil ama adıyla bir simge olan "son kale" Oyakbank da teslim bayrağını çekenler arasına katıldı.

Gelinen noktada, tam ilhak ekonomik düzeyde neredeyse tamamlanmış oldu: Merkez Bankası, Hazine, Devlet Bütçesi, en küçük kalemlerine dek NewYork ve Londra'nın finans baronlarının uluslararası finans havuzuna faiz kazançları taşıyan aygıtlar haline getirildiler. İç pazar ithal malı tüketim ürünleriyle doldu; aramalına olan bağımlılık pek çok sanayi sektöründe %70 seviyelerine çıktı; şirketlerin dış borçları 200 milyar doları geçti ve bankacılık sistemiyle borsa, emperyalist sermayenin çekip çevirdiği alanlar haline geldi.

Bir yanlış anlaşılmayı önlemek için hemen ekleyelim ki, eski egemen konumlarından aşağıya yuvarlanan tekeller, şimdi en tepede oturanlar kadar emperyalizmin işbirlikçileriydiler. Tam ilhak için, tasfiye edilmeleri gerekiyordu, hepsi bu!

ÖLÜLER ÖLÜLERİ GÖMÜYOR

Tasfiyenin siyasal alandaki yansımalarının çok daha zorlu kapışmaları doğurduğu ortada. Hatta, 2007'nin ilk yarısında dengeler neredeyse altüst oluyordu.

Tam ilhakın doğurduğu yıkıcı sonuçlar, kentli küçük mülk sahiplerinde ve orta kesimlerde belirgin bir hareketlilik ve öfke yaratmıştı. Biz bu hareketin çapını, Nisan-Haziran 2007'de gerçekleştirilen "Cumhuriyet mitingleri"nde gördük. Fakat, bu kesimlerin hareketi ne denli yaygınca, politik açıdan o denli sığ ve köksüzdü. Hareketin başına geçmeye çalışan gruplarını bile şaşkınlığa çevirecek kadar kısa sürede, bu geniş toplumsal eylem dalgası son buldu, dağıldı. Yine de, bu somut hareket esnasında, tam ilhakın yeni egemen bloku, kimleri tasfiye etmesi gerektiğinin fotoğrafını net olarak çekmiş oldu.

Tasfiye süreci çok sancılı ilerliyor. Ergenekon soruşturması, başlı başına bu tasfiyenin en vurucu silahı haline geldi. Ekonomik ve siyasi etkinliklerini yitirdikleri halde, askeri-sivil bürokrasi içindeki uzantılarıyla halen daha "süpriz" çıkışlar yapabilen (AKP'nin kapatılma davası gibi), bu tayfanın sadece yerlerinden edilmekle kalmayıp, toplumun en dibine, suçluların-sabıkalarının saflarına sürülmesi için, yargı ve polis aygıtı tüm gücüyle çalışıyor.

Yaşanan tüm hikayenin özeti budur. Ölüler ölüleri gömüyor. Ama, gözlerini "Susurluk" bürümüş olan ortalama sol, bütün o geçmişten bir gram ders almadıklarını, burjuvazinin uzattığı her zokayı yutmak budalalığında ne kadar ısrarcı olduklarını kanıtlamakla meşgul. Her Ergenekon operasyonu, onları gizlemekte zorlandıkları bir sevince boğuyor.

Aslında böyleleri ne kadar rezil olursa, devrim için o kadar iyidir. □

ŞAİBELER BOYKOT TAVRINI GÜÇLENDİRİYOR

Türkiye ölçülerini bile aşacak kadar şaibeli bir seçime doğru ilerlemekteyiz. Tartışmaların odağında, seçmen listelerinde birden bire ortaya çıkıveren 6 milyon kişinin yarattığı yoğun kuşku bulunuyor. Kürt halkı ise, bölgede uygulanması kararlaştırılan “yüz metre yasağı”nın yol açacağı akıl almaz hileleri şimdiden görüyor. Öte yandan, hükümet partisi adına devlet bürokrasisinin gerçekleştirdiği kömür dağıtımını da, ahlaki ve hukuki bir başka tartışmanın patlamasına neden oldu.

Kısacası, oy kullanmaya hazırlanan her namuslu emekçinin hatta kitleleri sandığa çağırılanların da, bütün bu şaibelerle dolu seçime olan güven, daha şimdiden kayboldu. Tarihin gördüğü en şaibeli ama aynı zamanda en geniş katılımlı boykot tavrının gerçekleşeceği bir seçime doğru hızla gitmekteyiz.

KAZAN DOĞURUR MU?

Hoca'nın ünlü fikrini bilenler, bu ara başlığın anlamını kavramıştır. Fıkra'yı hatırlamayanlara hatırlatalım: Nasrettin Hoca komşusundan ödünç bir kazan alır, bir süre sonra bir değil iki kazan geri verir. “Komşu, senin kazan doğurdu” der. Komşu hiçbir şey sormaz, koşa koşa evine götürür iki kazanı da. Hoca yine bir kazan ödünç alır fakat bu kez geri vermez ve “senin kazan öldü komşu” der. “Yapma Hoca, hiç kazan ölür müymüş?” diyen komşusuna da çıkışır: “Bre edepsiz, kazanın doğurduğuna inanıyorsun da öldüğüne niye inanmıyorsun!”.

Şimdi, seçmen kütüklerinde toplam 48 milyon seçmen var diyen Yüksek Seçim Kurulu'na itiraz edenler, çok değil bir buçuk yıl önce yapılan seçimlerde 5 milyon seçmenin listelerde hiç yer almadığını hatırlamak istemiyorlar. 22 Temmuz seçimlerinde 5 milyon “ölmüştü” şimdi bir anda 6 milyon “doğdu”. Elbette düzenin muhalefeti, Hoca'nın komşusu kadar hesapçı, üçkağıtçıdır ama o kadar da saf değildir.

22 Temmuz seçimleri öncesi, listelerden bir anda “buharlaştırılan” 5 milyon seçmen, şu ya da bu partiyi değil, doğrudan ‘boykot partisi’ ni hedef alan bir hilenin kurbanı olmuştu çünkü. 22 Temmuz seçimleri öncesi, teknelci sermayenin asıl derdi, her seferinde sayıları çoğalan boykot tavrını bir şekilde güçten düşmüş gösterebilmektir.

Başardılar da. Buharlaştıran 5 milyon seçmen, istikrarlı ve ısrarlı boykot oylarından oluşuyordu. Nasıl olsa hiç sandık başına git-

meyecekler, listelerde neden bulunmadıklarına dair itirazlar içine girmeyeceklerdi. Öyle de oldu. Bu hile sayesinde, gerçek boykot oyları 13 milyondan, 7 küsur milyona gerilemiş göründü. Ve teknelci sermaye 22 Temmuz'u “en yüksek katılımlı seçim” olarak ilan etti. Bu sevinç, seçim sonuçlarının bile önüne geçti.

Böyle bir propagandaya şiddetle ihtiyaçları vardı. Geniş emekçi kitlelerin halen daha sermayenin gündemine bağlı oldukları belgelenmiş oluyordu. İç kavgalar ve devrimin baskısıyla iyice yıpranan sermaye egemenliğine çok önemli bir moral ve ilk yardım öpücüğü konduruluyordu.

Kimi gazeteciler, buharlaşan 5 milyon oyu gündeme getirmek istediler, sırf AKP hükümetini şaibe altında bırakmak için, fakat mesele bu partiyi değil, tüm teknelci sistemi ilgilendiriyordu. Bu nedenle zaman zaman alevlenen tartışmaların üzerine hemen toprak atıldı, tartışma yaygınlaştırılmadı.

RESMİ RAKAMLARA İNANMAK

Bu kez hile, düzen adına değil, hükümet partisi adına yapıyordu ve bu yüzden “kazanın öldüğüne” inanan düzen muhalefeti, bu kez “kazan nasıl doğurur muhterem?” diyerek kazan kaldırıyorlar. Tartışma alevlendikçe geniş kitleler de hileyi daha açık görebiliyorlar. Bu tartışmaların bir yönü de, herkesi bu hileli seçimde kendi oyuna sahip çıkmaya çağırarak, boykot tavrını bir başka yönden kırmaktır.

Ancak, kimsenin kuşkusu olmasın, artan şaibeler emekçi sınıfları sandıktan daha fazla uzaklaştırıyor ve tarihin en geniş katılımlı boykot tavrının ortaya çıkacağı bir seçime gidiyoruz, fakat bunların resmi rakamlara yansımaması için, daha şimdiden tüm önlemler alınmıştır.

Proletarya partisi, burjuvaziye tam güvensizlik temelinde politika yürütür. Ancak, bu toprakların oportünist devrimcileri, burjuva sınıfa karşı güven duygularıyla doludur. Onların açıkladığı her “resmi” rakamı hiç sorgulamadan kabul edişlerine alışmalısınız. Ya da 22 Temmuz sonrası, bir şekilde buharlaştırıldığı anlaşılan 5 milyon oyla ilgili tek bir satır yazmamalarını da hiç şaşırmadan izlemelisiniz. Ve göreceksiniz, 2009 yerel seçimlerinin sonuçlarına dair resmi rakamlara tam bir güven duygusuyla yaklaşacaklar ve proleter devrimcileri “komploculuk” ile suç-

layacaklar. Çünkü, boykot oylarının resmi açıklamalarla düşürülmesi, oportünist solun üzerine gelmektir, bu yüzden, tıpkı 22 Temmuz sonrası nasıl sus-pus oldularsa, yine aynı şekilde kuma yatacaklar.

EMEKCİLER

SANDIKTAN UZAKLAŞIYOR

Ortalama solun üzerine geldiği için önünde eğildiği, sessiz kaldığı bu hileyi, emekçi sınıflar yutmuyor, bu oyuna gelmiyorlar. Yapılan anketlerde, daha önce rastlanmayan bir eğilime dikkat çekilmekte. Seçimler yaklaştıkça, kararsız ve sandığa gitmeyeceklerin oranı yükselmekte. Oysa, seçimler yaklaştıkça partilerin faaliyeti artar, bol keseden vaatler sunarlar ve böylece kararsız seçmenlerin sayısı azaltılırdı. Bu kez, tam tersi oluyor. Neden?

En başta gelen neden, kuşkusuz, ekonomik buhranın kara bir bulut gibi emekçilerin üzerine çökmesidir. Şimdi onların gözleri sandıkta değil, sokaklarda, eylem alanlarında. Seçimler yaklaştıkça, emekçi eylemleri daha sık, daha kalabalık, daha öfke dolu hale geliyor. Kitle eylemi her yönden dik bir çizgi halinde yükselirken onlara aktif bir boykot çağrısı yapmayanlar, gerçek birer devrim kaçkını haline gelecektir.

Ekonomik yıkıma ek olarak, bir başka etmen daha, emekçileri teknelci partilerden uzaklaştırıyor. O da, burjuva kamplar arası kavganın eski etkisini yitirmiş olmasıdır. Burjuva kamplar arası kavga, onların etkisindeki kitleleri de bir parça “militan” laştırmıştı. Şimdi, tüm o kavgalara malzeme olan “ideolojik sakızları” birbirlerinin ağzından alıp çiğniyor teknelci partiler. AKP, asker üniformasına bürünürken, CHP çarşafa giriyor. Bu partilerin en kemik tabanları, yaşanan bu “açılımlar” karşısında şaşkın. “Biz bu halte niye yedik o zaman?” diyorlar. Bu ruh hali, teknelci partilere olan bağlılığı azaltıyor.

Seçime bulaşan şaibeler de, başlıbaşına, boykot partisini güçlendiren en önemli etmenlerden biri. Pek çok insan, bu seçimlere akıl almaz hilelerin karıştırılacağını, kendi oylarının hiçbir işe yaramayacağını, sonucun şimdiden belli olduğunu düşünüyor. Bu fikir, özellikle Kürt halkında çok güçlüdür.

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı içinde hakim olan ruh hali ve eğilimler, boykot tavrına büyük bir güç katacaktır. Her zaman olduğu gibi, yaşam bizden, devrimden yana. □

AMERİKAN İÇ-SAVAŞINA DOĞRU

Pamuk prenses masalına ne kadar inanıyorsanız, Obama'nın Bush'la özdeşleşen faşist politikalarının değişim getireceğine o kadar inanabilirsiniz. Ruhlarını satılığa çıkarmış kalem efendileri, sistemin çöküşü gibi ağır bir gerçek karşısında, ancak masal dünyasına kaçarak nefes alabiliyorlar. Ne de hoştur onların masal dünyası: tüm insanlığa umut veren Amerikan rüyası ve sihri, kötü cadı Bush tarafından zehirlenmişti. Obama beyaz atının üzerinden çıkageldi, ölüyü öptü ve diriltti!! Masallara, bırakın sadece çocuklar inansın.

Obama'nın, ABD'nin faşist politikalarında bir değişim adına hiçbir şey yapmayacağı o kadar açık ki, buna dair okuyucuyu bir ikna çabasına girmek bile, bu konuda kesin kaniye gölge düşürür. Obama'nın gizlisi-saklısı yok oysa. Demokratların başkan adayı olacağı kesinleşince, Siyonist lobinin önünde yemin etmeye koşmuştu: "İsrail'i koruyacağım, İran'ı yok edeceğim" diyordu, tıpkı Bush gibi.

Obama'ya düzülen bunca methiyeden sonra insan, acaba Bush'un suçu neydi diye düşünmeden edemiyor. Bush ki, ne kendi içinden gelen bir kötü karakterden, ne de çevresindeki neo-muhafazakâr denen ekibin kan içici ihtiraslarından muzdaripti. Bush dönemiyle birlikte ABD politikalarına boydan boya damgasını vuran asıl olgu, kaybedilen dünya hegemonyasını eldeki tek avantajlı araçla, silah gücüyle geri kazanma çabasından ibaretti. Ve bu çabanın özeti, bu gün için, İsrail'i korumak, İran'ı yok etmek isteğinde dile geliyor.

ABD'nin emperyal politikaları üzerinde kişilerin etkisi son derece sınırlıdır, bu kişi ABD başkanı olsa da durum değişmez. Emperyal politikalar Beyaz Saray Ofislerinde değil, Wall Streetin mermer bloklu dev binalarında, Dış İlişkiler Komisyonu (CFR) gibi sayısız yarı resmi kuruluşlarda, Pentagon'da cirit atan müteahhit firmaların yönetim kurulu odalarında vb. belirlenir. Halkın karşısına başkan adayı olarak çıkarılacak kişiyi de bu sayısız kurumun konsensüsü belirler. Obama'nın da F-16 ve M-1 Abrahms tanklarıyla ünlü General Dynamics şirketinin son sürüm ürünü olduğunu belirtmek gerek.

Dünyanın pek az ülkesinde devlet ile mali-sermaye tekellerinin bütünleşmesi, ABD'deki kadar ileri düzeye varmıştır. Bu bütünleşme, mali oligarşinin egemenliğini, yüz milyonların genel oyu ile dahi sarsılmayacak güvencelerle daraltmıştır. Fransız Li-

beration gazetesi, Obama'nın seçilmesinden sonra; "Devrim değil, insani, tutarlı, etkili reklam bekliyoruz" diyordu. Oysa ABD, genel oy sistemi ile bırakın bir devrimi, mali oligarşi aleyhine en küçük reformların bile elde edilemeyeceği bir politik yapının esiridir. İşte tam da bu yüzden, orada mücadele, diğer emperyalist ülkelerden çok daha hızlı biçimde bir iç-savaş aşamasına ulaşacaktır.

ABD'de Sınıfsal Uyanış

Bütün bunlara rağmen son ABD seçimlerinin, iç politik dengelere ve sınıflar mücadelesine, sınıflararası ilişkilere dair, çok ciddi değişimleri ortaya çıkarttığını vurgulamak gerek.

New York Times editörü T.Fridman "1861'de patlak veren iç-savaş ancak şimdi sona erdi" diye yazıyordu. Ne budalalık! Amerika'da iç savaş asıl bundan sonra başladı.

Çünkü bu seçimlerde çok uzun süreden bu yana ilk kez, sınıf siyaseti, sınıf ideolojisi sürece damgasını vurmuştur. Amerikan halkı, neredeyse yalnızca medya şovlarından ibaret olan başkanlık yarışında, adayların kürtaja, AIDS'e, kök hücre araştırmalarına karşı tavırlarına göre ya da hangi kiliseye gittiğine, nasıl bir aile görüntüsü oluşturduğuna göre bir seçim yapmaya zorlanıyordu. Tümüyle i-küyüzlü bir ahlaki apolitiklik içinde, ortalama Amerikan bilincinin (ya da bilisizliği) oldukça sulandırılmış bir çorbasından ibaret olan seçim tartışmaları, bu yıl radikal biçimde yön değiştirdi.

Propaganda dönemi boyunca bu değişim giderek yükselen bir çizgide kendini hissettirdi. Obama-Hillary arasındaki yarışta, işçi sınıfına en çok hangisinin yakın olduğu tartışmaları damgasını vurdu. Cumhuriyetçiler Obama'yı Marksist olmakla itham ettiler. Kaliforniya Valisi eski "Terminatör" Schwarzenegger, kaslı omuzları arasına sıkışıp kalmış beyninin bir araya getirebildiği birkaç cümleyle, kendisinin Avrupa'dan sosyalizm yüzünden kaçtığını, şimdi Obama'nın "o eski serveti dağıtma politikası izleyeceğini" dile getirerek, rakibine bel altından müt-hiş bir yumruk savurduğunu sanıyordu. Her zamanki budalaca önyargılarıyla Cumhuriyetçiler, rakipleri Obama'yı "Marksistlik, sosyalistlik" ile suçlarken aslında onun zafetine yardımcı olduklarını anlamadılar. Bütün bu "suçlamalara" karşı Obama'nın yanıtı netti: "önceliğimiz, kapitalist sistemi tamir etmek."

Kısacası, şimdi tartışma masasında, kürtaj, kök hücre değil, doğrudan kapitalist sistem vardı. Bir süredir kapitalizmin sonu tartışmaları, ABD toplumunun daha geniş hücrelerine doğru yayılmaya başlamıştı. Akademi kürsülerinden gazete köşelerine sıçrayan tartışma, ardı ardına gelen banka iflaslarıyla birlikte, sendikalara da sıçramıştı. Başkan adayları, kendilerini ne kadar uzak tutmaya çalışsalar da, bu genel tartışmadan tümüyle kaçamadılar. Nitekim sandık başına gelenlerin %65'nin ekonomik kaygıları ön planda tutarak seçimlerini yaptıkları ortaya çıkınca, herhalde bu tartışmalardan uzak durmaya çalışmanın pişmanlığını duymuş olmalıdır.

Tartışmalar elbette duru gökte çakan şimşek değildi, bir boşluğa doğmamıştı. Pek çok gözlemci açısından, ABD'yi yoksulluk uçurumuna sürükleyen gelişmeler siyasi yaşamın alışlageldik dengelerini sarsacak güce erişmişti. ABD genelinde, günde üç öğün yemek yardımı yapılan aç kalabalıkların sayısı, son bir yıl içinde 15 milyondan 20 milyona fırlamıştı. Emlak krizi sonrası 5 milyon Amerikalı evinden olmuş, 2 milyona yakın kişi, borsalarda batan fonlar nedeniyle emeklilik haklarını kaybetmişti. Şirketler, on binler halinde işçiyi kapı dışarı ederken, hükümetin bu şirketleri kurtarmak için harcayacağı para 2 trilyon doları aşmıştı.

Bir anda, milyonlarca Amerikalının gözünde, içinde debelendikleri sistemin bütün çelişkileri, çirkefligi ete kemiğe bürünmüştü. Sokağa çıkanların hedef tahtasında artık doğrudan kapitalist sistem vardı. Bu uyanış, ABD başkanlık seçimlerine de damgasını vurdu. Nüfusun en alt tabakalarından, bugüne dek hiç oy kullanmamış 7-8 milyon yoksulun, sandık başına gideceği hesap ediliyordu. Çok uzun süren bir uyuşukluktan kurtulan her ezilen sınıf gibi, umut olarak görünen ilk figüre sarılan bu büyük kitle, Obama'nın seçilmesinde belirleyici oldu.

İşte ABD için asıl kâbus, bu en alt tabakalardan yükselen emekçi uyanışıdır. Obama şimdilik, Bush'a duyulan nefretten, banka ve şirketlere karşı yükselen öfkeden ustaca yararlanmasını bildi. Ancak bu muazzam kalabalıkları hayal kırıklığına uğratarak, onları hızla sistemin çeperlerine doğru itecektir. Ö-nümüzdeki dört yılda Obama, eğer kendi halkına iç savaş ilan eden başkan sıfatını henüz almamışsa bile, bu iç savaşın patlamasına en önemli katkıyı yapan Beyaz Saray Şefi olarak tarihe geçecektir. □

HRANT DINK KATLEDİLİŞİNİN 2. YILINDA ANILDI

2 sene önce faşist bir katliama kurban giden gazeteci aydın Hrant Dink'in bu seneki anma töreni yine Şişli'de bulunan AGOS gazetesinin önünde yapıldı.

19 Ocak günü saat 13.00'den itibaren gazete önüne toplanan insanlar faşistlerden hesap sorulması talebiyle sloganlarını atmaya başladılar. Toplanan kitle genel olarak Türkçe Kürtçe İngilizce ve Ermenice "Hrant İçin Adalet için" yazan dövizler taşıdılar. Kitle beklerken ve etkinlik boyunca sık sık "Katil Devlet Hesap Verecek", "Hrant İçin Adalet İçin", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını haykırdı.

Gazete binası önünde anma etkinliği başladığında saatler 15.00'ı gösteriyordu. Burada kısa bir konuşmanın ardından Hrant Dink'in kendi sesinden dinletilen bir konuşması eşliğinde saygı duruşu yapıldı. Sonrasında sanatçı Halil Ergün bir konuşma yaptı.

Geçen senelere oranla katılımın düşük olduğu anmanın bitildiği duyurulduktan sonra en önde Devrimci Öğrenci Birliği'nin(DÖB) açtığı "Uğur, Hrant, Alexis, Tetiği Çeken Aynı El, Hesabını Soracağız" pankartının arkasından Taksim yönüne doğru yürüyüşe geçildi. DÖB'lüler pankartı açar açmaz çevik kuvvet polislerinin DÖB'lüleri kaldırma itmesiyle ortam gerilmeye başladı. Kaldırma çıkmayarak yolu kapatarak Taksim'e yürümekte ısrarlı olan DÖB'lüler biraz geri çekilerek yeniden yolu kapatarak yürüyüşe geçti. Burada polislin yolu kapatarak insanları yürütmek için saldırı hazırlığı yapması üzerine DÖB'lüler polislin üzerine yürüyerek kararlı olduklarını gösterdiler.

Bunun üzerine polislin saldırısı da gecikmedi. Polis beklemediği şekilde

DÖB'lüler tarafından yanıtlanınca çatışma başladı. Polis kitleye gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırıyor, Leninistler de gördükleri, önlerine gelen her polis aracının camlarını dağıtarak ve polisi taşıyarak cevap veriyordu. Diğer devrimcilerin de DÖB'lülere destek vermesiyle çatışma yolun iki tarafına da yayılmış oldu. Bir ara kitlenin arasında yalnız kalan bir polis panikle ne yapacağını bilemez halde silahına davranarak havaya ateş etmeye başladı. Bunun üzerine öfkesi daha da artan eylemciler o polislin üzerine de saldırdılar ve aracına binerek kaçmasını sağladılar. Bu arada polislin kullandığı aracın camları atılan taşlardan ve sopalardan nasibini aldı. Uzun süre burada çatışarak Taksim'e yönelen kitle önüne gelen her polis barikatını aşılıyor, biraz yürüdüktan sonra yeni bir barikatla karşılaşıyordu. Bu barikat da devrimciler tarafından taşlanarak yanıtlanıyor ve önlerini açıyorlardı. Bir süre sonra polis daha yoğun şekilde saldırarak destek kuvvetle yolu kapattığında eylemcilerin bir kısmı ara sokaklara girerek Taksim'e yönelirken, bir kısmı da yine polis barikatını aşmayı deniyor ve yoluna devam ediyordu.

Polis daha günün erken saatlerinden zaten Taksim Meydanı'na yığınak yapmıştı. Ama buna rağmen kitle yine de Taksim'e yönelmiş, gelebildiği her yönden İstiklal Caddesi'ne çıkmıştı. Burada da DÖB'lüler bayraklarını açarak çevredeki insanlara konuşmalar yaparak sloganlarını atmaya başladılar. İstiklal Caddesi'nde "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları yankılanmaya başladı.

İstiklal Caddesi'nde bir süre devam eden eylem, sloganlarla sonlandırıldı. Daha sonra 3 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. □

FİLİSTİN DEVRİMİNİN ZAFER

Siyonist İsrail'in büyük bir vahşet, benzeri görülmedik bir gözü dönmüşlikle, başlatıp aynı şekilde sürdürdüğü savaş şimdilik bitti. Bir cinayet şebekesinden hiçbir farkı olmayan İsrail ordusu, arkasında çoğu çocuk, kadın, yaşlı binden fazla ölü, binlerce yaralı bırakarak, şimdilik Gazze'den çekildi. Bu, savaş yeniden başlayana kadar, güçlerin yeniden toparlanması, düzenlenmesi, yeni takviyelerin yapılması, gereken derslerin çıkarılması için verilmiş bir mola-dır.

Türkiye ve K.Kürdistan devrimci proletaryası ve örgütlü devrimci güçler bu mola-dan yararlanarak savaşın soğukkanlı bir değerlendirmesini yapabilir ve yapmalıdır da. Böyle bir çalışma gerekiyor. Çünkü savaş esnasında Türkiye burjuvazisi, bilinçleri bulandırmak için öylesine yoğun bir bilgi çarpıtma faaliyeti yürüttü ki, at izinin it izine karıştığını, devrimci sol hareketin bundan ciddi biçimde etkilendiğini söylemek abartı olmaz. Bunun temel kanıtı, Türkiye sol devrimci hareketinin neredeyse tümünün, Filistin halkının kahramanca direnişini Hamas denen dinci-gerici örgüte mal etmesi ve yine neredeyse tümünün bu politikanın devamı olarak Hamas'çı kesilmesidir. O kadar ki, kendini "marxist komünist" olarak tanımlayan bir örgütün Galatasaray Lisesi önündeki bir gösteride dinci faşistlerle birlikte "tekbir" getirdiği bile söylendi. Doğruluk derecesi önemli değil. Çünkü böyle şeylerin "şüyu vukuundan beterdir." Türkçesi, söylentisi, gerçekleşmesinden daha fenadır.

Öyleyse şimdi, savaşı doğru değerlendirmek ve burjuvazinin, hükümetin son derece bilinçli şekilde çarpıttığı gerçekleri düzeltmek için ilk sorumluyu sorabiliriz. İlk sorumlumuz şudur: savaşın gerçek nedeni nedir? Söylendiği gibi, İsrail'in kendisine Kassam füzeleri fırlatan Hamas'ı yok etme isteği midir? Türkiye ve dünya burjuvazisi sorunu böyle koyuyor. Önüne konulanı sorgulamadan kabul etmeyi alışkanlık haline getiren sol devrimci hareket ise, sorunun bu şekilde konuluşunun doğruluğundan şüphe bile etmiyor. Madem savaş Hamas'ı yok etmek için başlatılmış, Siyonist İsrail'e karşı

Hamas'ın yanında yer almak, "Hepimiz Hamas'ız" diye sokaklarda slogan atmak da sol devrimci hareketin boynunun borcu oluyor. Siyonist İsrail'e karşı direnişte etkin yer alan ne Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin ne de diğer direniş örgütlerinin adını ağzına alan oldu.

Gerçek ise bambaşkadır. Her şeyden önce, savaşın bir tarafı İsrail'den ibaret değildi. Eğer İsrail'i, zorunlu olarak mayın tarlasına sürülmüş bir eşek olarak kabul edersek –çünkü bu işi ondan başka yapacak başka güç yok- bu eşeğin arkasında bütün emperyalistler, Türkiye; Mısır, Ürdün gibi gerici Arap devletleri ve Mahmud Abbas gibi gözü dönmüş işbirlikçiler vardı. Savaş seyri içinde bu gerçek, çeşitli biçimlerde ortaya çıktı. Bir bulamaç halinde birleşmiş olan karşı devrim cephesinin her üyesi, işbölümü gereği, farklı roller, farklı görevler üstlenmişti. İsrail'in görevi mayın tarlasına girmek ise, Mısır'ın görevi de sınırları kapatmak, Avrupalı emperyalistlerin görevi dünya halklarını sakinleştirmek, ABD'nin görevi İsrail'e diplomatik ve askeri destek sağlamak vb. Türkiye'ye gelince.. ABD ve İsrail'in bölgedeki bu en önemli müttefiki İsrail'li pilotları eğiterek görevinin bir kısmını zaten yerine getirmişti. Doğacak tepkileri, bu tepkilerin devrimci kanallara akmasını önlemek üzere, dinci kanallara akıtmak, zor duruma düşmesi halinde "barış imami" rolüyle İsrail'in imdadına yetişmek gibi görevleri gönüllü şekilde üstlenmişti. Mahmud Abbas ise, Filistin devriminin cenaze imamı olarak, zaferden, yani Filistin devriminin katlinden emin şekilde, ABD'de defin işlemlerini yürütmekle görevliydi.

Bu kadar geniş bir karşı devrim cephesinin hedefinin, dünyaya yutturmak istediklerinin aksine, Filistin devrimi olduğu açık değil mi? Bilmek ve anlamak isteyenler için son derece açık. ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da –ve aslında bütün dünyadayıkılmakta olan egemenliğini yeniden tesis etmek, bu çerçevede "Büyük Ortadoğu Projesi" adını verdiği stratejisini hayata geçirebilmek için öncelikle Filistin devrimini ortadan kaldırmak zorundadır. Irak savaşını

kazanmak için, Afganistan savaşını kazanmak için, Ortadoğu ve Afrika halklarının devrimci ayaklanmalarını ezmek için ve en sonu, diğer emperyalist rakiplerine karşı üstünlük sağlamak için işe Filistin devrimini ezerek başlamak zorundadır. Çünkü Filistin devrimi, Ortadoğu'nun devrim ocağıdır ve bu ocağı söndürmeden amaçlarına doğru bir milim dahi ilerleyemez. Filistin devrimi, aynı zamanda, Türkiye ve gerici Arap devletlerinin varlığı için bir tehdittir. Gerici-faşist egemenliklerin rahat uyku uyuyabilmesi bu tehdidin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Filistin devriminin varlığı İsrail için zaten bir varlık-yokluk sorunudur ve İsrail, bu devrim ezilmeden varlığının, geleceğinin güvencede olamayacağını herkesten iyi biliyor.

İşte ancak böyle büyük(!) ve ortak bir amaç gerici, faşist, emperyalist, işbirlikçi ne varsa, bütün kan içicileri bir araya getirebilir ve pis bir bulamaç halinde birleştirebilirdi. Demek ki, savaşın bir tarafında, tanımladığımız bu pis bulamaç varsa öteki tarafında da Filistin devrimi vardır. Bunu, karşı devrim cephesinin sözcülerinin açıklamalarında net biçimde görmek mümkün. Onların itirazı işbirlikçiler tarafından, örneğin Mahmud Abbas ya da Mahmud Abbas artı Hamas tarafından yönetilen bir Filistin devletine değil, devrimci bir Filistin'dir. Peki, Hamas bu tablonun neresinde? Şimdi bu sorunun yanıtını arayabiliriz artık.

ARTIK MAHMUD ABBAS VAR

Sorunun yanıtı için Hamas'ın kuruluş amacına ve kurulduğu dönemin koşullarına kısaca da olsa bir göz atmak gerekecek. Bilindiği gibi, Filistin halkının özgürlük savaşı daha ilk ortaya çıkış yıllarından itibaren, doğası gereği ve başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist sistemin güçlü desteği sonucu, "ulusal kurtuluşçu" karakterinin yanı sıra daima sosyalist bir çizgi de taşımıştır. Sosyalizm düşüncesi, Filistin halkı ve Filistin örgütleri arasında o kadar doğal biçimde benimsenmişti ki, bir cephe örgütü biçimindeki FKÖ içinde en geri grup olan El Fetih bile sosyalizme yakın durduğunu i-

R YÜRÜYÜŞÜ DEVAM EDİYOR

fade etme gereğini hissediyordu. Elbette, sosyalizmin Filistin örgütleri tarafından ne derece bilimsel şekilde kavrandığı tartışılabilir ama bu ayrı bir konudur. Buradaki amacımız sosyalizmin Filistin örgütleri ve dolayısıyla Filistin devrimi üzerinde ne denli etkili olduğuna işaret etmektir. Ve bu etki o kadar açıktı ki üzerinde söz söylemeye dahi gerek yok.

Emperyalistler ve gerici Arap devletleri açısından bu durum başlı başına bir sorundu. Günden güne güçlenen Filistin devrimi, devrimci ve enternasyonalist karakteriyle İsrail, emperyalist-kapitalist sistem ve gerici Arap devletleri için gerçek bir tehlikeydi. Bu arada, Filistin Devriminin temel şiarının “ emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı mücadele” sloganı olduğunu belirtirsek devrimin çizgileri daha net anlaşılabilir. Emperyalistler, İsrail ve gerici Arap devletleri Filistin devriminin bu çizgisini tümenden ortadan kaldırmalıydılar. Peki, ama bunu kimle yapacaklardı. Hepsi de Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler içinde olan, hepsi de sosyalizmden etkilenmiş hâlihazırda Filistinli örgütler bu amaç için uygun değillerdi. Sosyalizm düşüncesine en uzak mesafede duran El Fetih ve lideri Arafat bile, tüm uzlaşmacı eğilimlerine rağmen, politikalarını oluştururken Filistin halkının devrimci eğilimlerini her adımda hesaba katmak ve buna uygun davranmak zorunda kalıyorlardı. Öyleyse El Fetih ve Arafat da bu amaç için uygun araçlar değillerdi. Ama ihtiyaç orta yerde duruyordu.

Hamas, İsrail’in, gerici Arap devletlerinin ve emperyalistlerin bu ihtiyacının bir çocuğu olarak dünyaya geldi. Amaç, gelişimi bir türlü engellenemeyen Filistin devriminin devrimci kanallara akmasını önleyecek bir alternatifin yaratılmasıydı. Her türlü devrimci gelişmeye karşı bir dalgakıran olarak ABD’nin elinde tuttuğu “Müslüman Kardeşler Örgütü” nün Mısır’daki kolu devreye sokuldu. Hamas, işte bu karşı devrimci, anti-komünist örgütün Filistin şubesi olarak kuruldu. Dünyaya getirilen çocuğun yaşatılıp büyütülmesi için iş bölümü yapıldı. Politika ve taktikler “Müslüman Kardeş-

ler”den, paralar Suudi Arabistan ve diğer Arap devletlerinden, Avrupa ve Amerika’da faaliyet için gereken kolaylıklar emperyalistlerden gelecekti. Ya İsrail’in rolü? Taşları bağlayıp Hamas’ı sokağa salmak görevini bir tek o yapabiliyordu. İsrail’in üstüne düşen görevi nasıl yerine getirdiğini L’Humanité’ten okuyalım:

“İsrail istihbarat servisi Mossad (İsrail İstihbarat ve Özel Görevler Enstitüsü) sayesinde, İslamcıların işgal altındaki bölgelerde varlıklarını güçlendirmelerine izin verildi. Bu esnada, El Fetih (Harekât el-Tahrir el-Vatani el-Filistini, Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi) ve Filistin Solu en acımasız biçimde bastırıldı”

Artık fazla söze gerek yok. Dileyen, söz konusu döneme ilişkin Filistin tarihini okuyabilir. Hamas, onu dünyaya getirenlere ait gerçekleri Filistin halkından gizlemek için El Fetih’ten daha radikal görünmek zorundaydı; öyle de yaptı. Arafat’ın her uzlaşma girişimine karşı durdu ve radikal bir politik çizgide göründü. Propaganda ve ajitasyonunu bu temel üzerine oturtunca dayandığı kitle temeli de buna uygun şekillendi. Ve işte bu olgu, Hamas’ın “aşıl topuğu” oldu. O, Filistin devrimini emperyalist kanallara akıtmak, gericilik sınırları içinde tutmak üzere kurulmuştu ama tutunup güçlenmek için izlemek zorunda kaldığı politikalar şimdi amacının önünde aşılabilir bir engel gibi dikilmişti.

Bu arada Hamas’ı emperyalistlerin, İsrail’in ve gerici Arap devletlerinin çıkarları açısından gereksiz hale getiren bir başka önemli gelişme oldu. Bu gelişme, Arafat’ın –belki de bizzat Mahmud Abbas eliyle- zehirlenip öldürülmesinden sonra yerine işbirlikçilikte sınır tanımayan Mahmud Abbas’ın geçmesi idi.

Mahmud Abbas, emperyalistler, İsrail ve gerici Arap devletleri için gerçek bir şanstı. Çünkü o uzun yıllardır alttan alta palazlanan Filistin burjuvazisinin gerçek bir temsilcisiydi ve politikalarını oluştururken, Arafat’ın aksine, her adımda Filistin halkının devrimci eğilimlerini, duygularını hesaba katmak zorunda değildi. Filistin Devri-

minin önündeki gerçek, ciddi ve doğal engel ortaya çıkmıştı. Filistin’i emperyalist-kapitalist sistem sınırları içinde, sınıf çıkarları ve sınıf karakteri gereği tutacak birileri artık vardı. Bundan sonra Hamas, onu dünyaya getirenler için ihtiyaç fazlasıydı, sırttaki gereksiz yükü. Bu yükten kurtulmak için El Fetih’le “ulusal” bir hükümet içinde birleşmesini istediler. Hamas bunu yapmazdı çünkü bu onun sonu olurdu. İsrail’in varlığını tanımamasını istediler; bu isteği yerine getiremezdi çünkü bu onun “aşıl topuğu” idi.

Bunları yerine getirmedikten sonra Hamas, İsrail, ABD, gerici Arap devletleri açısından ne anlam ifade ederdi? Hiçbir şey! Üstelik Ortadoğu’da yıkılmakta olan egemenliklerini ayakta tutabilmek için Mahmud Abbas’ından ABD’sine; İsrail’inden gerici Arap devletlerine ve Türkiye’ye kadar bölge devletlerinin zaman kaybına tahammül edecek halleri kalmamıştı. Filistin devrimini tez elden ezmek üzere, Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan, Türkiye, İsrail, Mahmud Abbas tayfası, ABD emperyalizmi, Avrupalı emperyalistler, harekete geçmeye karar verdiler. Hamas’ın boş tarlalara düşen işe yaramaz Kassam füzeleri, savaşı başlatmak için ihtiyaç duydukları bahaneyi ellerine veriyordu. İsrail, Hamas’ı değil, Filistin’i, Filistinli çocukları, yaşlıları, kadınları, sivilleri vurdu. İsrail’e karşı Hamas’tan çok Filistin halkı, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, diğer direniş örgütleri direndiler. Ama uluslar arası tekelsiz medya, bütün bunlardan tek sözcükle olsun söz etmeyecek direniş Hamas’a mal etmeye çalıştı.

Fakat ne olursa olsun, eninde sonunda tarih kendi doğal mecrasında akacaktır. Hamas, Filistin devrimi tarihinde açılmış bir parantezdir ve bu parantez er geç kapanacaktır. Şimdiden bunun belirtilerini görüyoruz. Filistin halkı özgürlük için Filistin burjuvazisi ile çarpıştıkça yanılısalarından da kurtulacaktır. İşte o zaman Filistin halkı, kendi tarihinde açılmış bu parantezi kapatarak gerçek özgürlük yolunda, ulusal ve sınıfsal kurtuluş yolunda yürümeye devam edecektir. □

TEKİRDAĞ F TİPİ'NDE TUTSAKLARDAN AÇIKLAMA

Halkımıza!

Siyonist İsrail devleti tüm dünyanın gözü önünde günlerdir Gazze'de katliam yapıyor. Gazze'nin giriş-çıkışlarını kapatarak yaptığı katliamı gözlerden saklamaya çalışan İsrail siyonist devleti hem bomba yağdırıyor hem de tankları ve silahlarıyla yaşlı, genç, çocuk demeden Filistin halkını katlediyor. Katil İsrail devleti fosfor bombalarıyla Filistin halkını kavuruyor.

Gazze saldırısında şu ana kadar birçoğu çocuk ve kadın olmak üzere yüzlerce insan öldürüldü, binlercesi yaralandı.

Siyonist İsrail devleti hala kana doymadı. Dünya üzerindeki halkların büyük moral kaynağı olan Filistin ulusa özgürlük mücadelesini ezmek için başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerden aldıkları destekle Filistinlileri katlediyor, evlerini yıkmıyor, insanları susuz, aç ve ilaçsız bırakıyor, elektriklerini kesiyorlar.

Gazze'de bugün insanlık boğazlanıyor. Filistin halkı kelimenin tam anlamıyla bir Nazi barbarlığı ile karşı karşıya.

Emperyalist ve işbirlikçi devletlerin sahte diploması turlarının ardında yatan gerçek budur. Hepsi Filistin ulusal özgürlük mücadelesinin gelişmesini engellemek için kolları sıvamış durumdadır.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Filistin halkına sahip çıkıyor görüntüsü vermeye çalışmasının nedeni de budur. Bir yandan İsrail'le en ileri düzeyde stratejik anlaşmalar yapılırken, İsrail'in Konya'da hava tatbikatı yapması sağlanıp diğer yandan Gazze operasyonuna karşıymış gibi bir görünüm çizmek tam bir ikiyüzlülüktür.

Filistin halkının gerçek dostları tüm dünya üzerinde devrim mücadelesini yükseltenlerdir.

Bizler Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklar olarak İsrail siyonizminin katliamları karşısında Filistin halkının yanında olduğumuzu bir kez daha tüm dünyaya duyuruyor, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz.

**FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
KAHROLSUN SİYONİST İSRAİL!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, YAŞASIN
PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

**DHKPC, Direniş Hareketi, MKP, MLKP, TİKB,
TKEP/L, TKP/ML tutsakları adına
Fikret Akar, Murat Karayel, Ayhan Güngör, Hasan
Polat, Ertan Altun, Nurettin Temel ve Ulvi Yalçın**

NOT: Elimize posta yoluyla gelen bu mesajı, haber değerinden dolayı yayınıyoruz

BEYAZIT MEYDANI'NDA FİLİSTİN HALKINA DESTEK EYLEMİ

Siyonist İsrail'in 27 Aralık'ta Gazze'ye dönük başlattığı saldırıya bir tepki de öğrencilerden geldi. Eyleme katılan devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler Filistin'e yapılan bu saldırıyı ve Türkiye'de Kürt halkına dönük saldırıları protesto etmek için Beyazıt Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. DÖB olarak katıldığımız basın açıklaması saat 13.30'da Beyazıt Meydanı'nda yapıldı. Öğrenciler alana "Gazze'de İntifada Amed'de Serhıldan Kazanacak" ve "Emperyalizm, Siyonizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak, Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler" imzalı pankartlarıyla çıktı.

İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde yapılan konuşmalarda Filistin halkının yalnız olmadığı söylendi, tüm öğrenciler basın açıklamasına çağrıldı. Sonrasında Beyazıt'taki otobüs duraklarına yürünerek diğer üniversitelerden gelen öğrencilerle buluşuldu. Buradan sloganlarla Beyazıt Meydanı'na yüründü ve Merkez Kampüs'ten öğrencilerin de gelmesiyle basın açıklaması başladı.

"Emperyalizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak", "Filistin'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Katil İsrail İşbirlikçi AKP/MGK", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Bîjî Biratîya Gelan", "Kürt Halkına İmha Dayatılmaz", "Filistin'de İntifa'da Amed'de Serhıldan Kazanacak!", "Dîsa dîsa Berxwedan Li Herderî Serhıldan!", "Dîsa Dîsa Berxwedan Dîsa Dîsa Serhıldan!" sloganları alanda sıkça atıldı.

Basın metni okunduktan sonra hep birlikte Merkez Kampüs araç kapısına yürünerek burada sonuna kadar direnen halkların mücadelesine destek vereceğimiz söylendi ve açıklama sonlandırıldı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı açıklamada "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "NATO'dan Çıkılın Üsler Kapatılın", "Devlet Terörüne Son", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Dîsa Dîsa Berxwedan Li Herderî Serhıldan" dövizleri taşındı.

**FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
FİLİSTİNDE TEK ÇÖZÜM YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

**DÖB
(Devrimci Öğrenci Birliği)**

ÇUKUROVA KİTAP FUARINDA KÜBA ETKİNLİĞİ

Kurulduğumuz günden bu yana sosyalist bir dünya ve yeni insanı yaratma mücadelesi veriyoruz. Sosyalist dünyayı, yeni bir geleceği yaratmak zordur. Sarp kayalar, dolambaçlı yollar bizi beklemektedir. Biliriz... Ama bir o kadar da yürünmesi zorunlu umutlu bir yoldur bu...

Küba, ayaklanmalar yüzyılının komünü... Küba, insanlığın umudu... Küba, geceleri aç yatılmayan gündüzleri sömürünün olmadığı CHE'nin, FİDEL'in ülkesi...

Çukurova 2. Kitap Fuarı'nda Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi olarak "50. Yılında Sosyalist Küba'yı Selamlıyoruz" adı altında bir etkinlik gerçekleştirdik.

Etkinliğimiz 3 Nolu Konferans Salonunda çok sayıda insanın katılımıyla saat 18.00'de kısa bir konuşmanın ardından başladı. Konuşmanın ardından müzik grubumuz Grup Umut'un ezgileriyle şiir atölyemiz sahneyi aldı. Şiir Atölyemiz şiirlerini seslendirirken etkinliğimize katılanlara duygulu anlar yaşattı. Şiirlerimizi okuduktan sonra bir alkış tufanı koptu salonda ve katılımcıların coşkusu görülmeye değerdi. Etkinliğimizde sahneyi Antep Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi aldı. Denize Ezgi söylemiş olduğu türküleri ve marşlarıyla, kısa bir dinleti sundu. Dinleti sırasında etkinliğe katılanlar da alkışlarla ve halaylarla eşlik ettiler. Etkinliğimiz dinletinin ardından sona erdi.

Küba... Sosyalist Küba 50 yaşında. Tifodan, tifüsten ölmeyen onurlu, özgür Küba 50 yaşında. Küba sen bir özgürlük pınarısın. Çünkü biliriz Özgürlük, kendinden vazgeçenleri esarete mahkûm eden bir sevdadır. Ve biz nasıl vazgeçebiliriz senden...

**VİVA KÜBA VİVA SOSYALİZM
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ
Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi**

AYIŞIĞI'NDA KÜBA ETKİNLİĞİ

Küba'nın 50. yılı bir çok etkinlikle kutlanıyor. Bu kutlamalardan birisi de Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleşti.

4 Ocak günü yapılan etkinlik Küba Devrimi'nden görüntüler ve Küba'da sosyalizmin kazanımlarını anlatan kısa bir slayt gösterisi ile başladı. Slayt gösterisinin ardından serbest kürsü açıldı ve herkes Küba ile ilgili düşüncelerini sunmak üzere kürsüye davet edildi.

Tiyatro oyuncusu Mehmet Esatoğlu'nun Küba yolculuğu ve izlenimlerini anlatımı gerçekten Küba insanı ve Küba Sosyalizmi hakkında öğretici bilgilerle doluydu. Katılımcıların Küba ile ilgili görüşlerini sunmasının ardından Tiyatro Simurg'un oynadığı tiyatro oyununa geçildi. Devrim sürecine kadar Küba'nın yerli halkının yaşadığı katliam ve zulümlerinde işlendiği tiyatro oyunu katılımcılar tarafından büyük beğeni topladı.

Daha sonra sohbetlere devam etmek üzere salona geçilerek etkinlik sonlandırıldı. □

SARIGAZI'DE FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA EYLEMİ

Sendikaların Filistin'le dayanışma için başlattığı her akşam 18.00'deki "Sessiz Kalmama" eylemlerinden biri de Sarıgazi'de 11 Ocak'ta gerçekleştirildi. Filistin halkının yalnız olmadığı, bu kez de Sarıgazi işçileri, emekçileri ve gençliği tarafından gösterildi.

Eylem, açıklamanın yapılacağı Sarıgazi Meydanı'nına kadar sloganlarla yapılan yürüyüşle başladı. Sarıgazi Meydanı'nda okunan açıklamayla İsrail saldırıları protesto edildi.

di. Eylem esnasında "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Filistin'de Düşene Dövüşene Bin Selam" ve "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı. Yürüyüşe Sarıgazi gençliğinin katılımı yoğun. Açıklama bitiminde Demokrasi Caddesi boyunca yürüyüş sürerken, bizler de dövizlerimizle katıldığımız açıklamanın ardından yürüyüş sırasında Mücadele Birliği olarak "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Savra Savra Hatta Nasr-Savaş Savaş Zafere Kadar" sloganlarımızı attık. □

ADANA'DA MİTING

DİSK, KESK, TMMOB, TÜRK-İŞ, Adana Tabip Odası ve Adana Eczacı Odası'nın birlikte organize ettiği "Krizle, işten atılmalara, işsizliğe, yoksulluğa, özelleştirmelere, Filistin'de yaşanan katliamlara ve savaşlara karşı barışın ve emeğin birleşik mücadelesini yükseltelim"

şiarıyla düzenlediği miting, 24 Ocak Cumartesi günü saat 13.00'da Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nun önünde kitlenin toplanmasıyla başladı.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak / Mücadele Birliği Platformu" pankartımızla, Deniz bayraklarımız ve Filistin bayrağımızla yürüyüşteki yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca disiplin ve coşkumuzla sık sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganlarını gür bir şekilde haykırdık. Miting alanında Mücadele Birliği dergimizin yoğun bir şekilde dağıtımını yaptık.

Yaklaşık 25 gündür işyeri önünde direnişte olan ve sendikalaştıkları için işten atılan AKAN-SEL Mersin Liman işçileri coşkuları ve öfkeleriyle mitingde dikkat çektiler. Miting yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ**

ADANA Mücadele Birliği Platformu

ADANA, BESNİ VE NARLI'DA DENİZE EZGİ KONSERLERİ

Merhaba yoldaşlar. Grup Denize Ezgi olarak sanatsal faaliyetlerimizin yanı sıra, politik mücadelemizi de yürütmeye devam ediyoruz ve bunları bütün yoldaşlarla paylaşmak istedik.

İçerisinde bulunduğumuz toplumsal sistem içinde biz ve bizim

gibi müzik yapan tüm grup ve kişilere yapılan baskı ve yıldırma çalışmalarına aldırmadan, politik mücadelemizi yürütme kararlılığıyla hızla ilerliyoruz. Tabii ki kapitalist toplumda yaşadığımız için, ezilen insanların sorunlarına yönelen müziğimizi, zafere giden yolda bir araç olarak görüyor ve kapitalizmin üzerine müziğimizle, enstrümanlarımızla yürüyoruz. Proleter sınıfın sesi, çekici, orağı olmak için mücadelemizi sürdürüyoruz.

Ezilen halkların sesi olmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğimizi söyleyerek, sizlere son dönemdeki çalışmalarımızdan bahsetmek istiyoruz.

16 Ocak Cuma günü Adana TÜYAP'ta sahnemizi aldık. Dinletimize, devrimler diyarı Küba'yı anımsatan parçamız "Haydi Gel" ile başlayarak, ezgilerimizi insanlarla paylaştık. Etkinliğimiz halaylarla, türkülerle

le son bulurken hemen akabinde Antep'e dönerek, 18 Ocak Pazar günü etkinliğimizin hazırlıklarına başladık.

Pazar günü etkinlik, yazar dostlarımız Ülkü ŞEYDA ve Kazım DEMİR'in yeni kitaplarının imza günü için organize edilmişti.

Bu etkinlikte de Antep emekçileriyle beraber olmanın mutluluğuyla ezgilerimizi canı gönülden seslendirdik.

Haftanın başında, 21 Ocak Çarşamba günü yapılacak olan Adıyaman-Besni konserinin provalarına başladık. Ve Besni'ye yine türkülerimizle, halaylarımızla giderek, Besni Eğitim-Sen emekçilerinin düzenlediği etkinlikte Besni emekçileri ile birlikte olduk.

Besni sonrasında, 25 Ocak'ta Maraş'ın Narlı beldesindeki "Ovama ve Onuruma Dokuma Platformu'nun organize ettiği etkinlikte yine türkülerimiz, halaylarımız ve ölümsüz yoldaşlarımızın üzerine yazdığımız ezgilerimizle Narlı emekçilerini selamlayarak Antep'e döndük.

Grup Denize Ezgi bundan sonra da yine işçi ve emekçilerin kültür ve sanatını onlara taşımak üzere çalışmalarına devam edecektir.

Grup Denize Ezgi

YUNANİSTAN'DA SIRA ÇİFTÇİLERİN! YUNANLI ÇİFTÇİLER AYAKLANDI

Bugün 24 Ocak ve Yunanlı çiftçilerin eylemlerinin altıncı günü. Kuzey Yunanistan'dan yani Bulgaristan sınırından Girit'e kadar ülkenin önemli otabanlarına inip yolları kapatan çiftçiler, günlerdir ülkeyi adeta ikiye böldüler. Atina-Selanik Karayolu'nun Tembi kavşağını eylemlerinin ilk gününden itibaren belirli saatlerde trafiğe kapatan çiftçiler ulaşımı durdurdular. Yunanistan'ı başkent Atina ile taşra arasında bağlayan çevreyolu ve otopan üzerinde binlerce traktörle barikat kuran çiftçiler, aynı zamanda Bulgaristan-Yunanistan sınırında giriş çıkışların engellenmesine ve onlarca kilometre araç ve tır kuyruğu oluşmasına neden oldular. Ayrıca çiftçiler Grit'teki Hraklis Havaalanı'nı da işgal ettiler. Eylem birkaç gün daha sürerse Atina'da yiyecek sıkıntısı yaşanmaya başlayacağını söyleyen yetkililer çiftçileri yolları açmaları konusunda bir türlü ikna edemiyorlar.

Çiftçiler Karamanlis hükümetinin tarım politikasına karşı ayaklandılar ve öncelikli talepleri şunlar: Çiftçilere pamuk, hububat, mısır ve diğer zirai ürünlerde uygulanan ve geçen yıla göre yüzde 50'ye varan düşük alım fiyatlarının artırılması, 3'er bin Euro'luk maddi destek sağlanması, çift-

çi kooperatiflerinin desteklenmesi ve ürünlerinin korunması, bütün tarım ürünleri fiyatlarının garanti altına alınması, zeytinyağındaki en düşük fiyatın 2,80 Euro olması, tarımda kullanılan yakıtta vergi indirimi yapılması, ödeyemedikleri kredilerin 3 yıl süreyle dondurulması.

22 Ocak günü, hükümet eylemlerden korktu. Başbakanın sorunun acil çözülmesi talimatıyla, 500 milyon euroluk destek paketi açıklandı. Hükümet açıkladı ama çiftçiler kabul etmedi. Miktarı az bulan ve bakanın söylemlerini muğlak bulan çiftçiler, eylemlerini daha da arttırarak devam edeceklerini söylediler ve öyle de yapıyorlar. □

YAHUDİ KADINLARDAN FİLİSTİN HALKI İÇİN KONSOLOSLUK İŞGALİ

7 Ocak 2009 Çarşamba günü Toronto'daki İsrail Konsolosluğu, Kanadalı ve İsrailli Yahudi kadınlar tarafından işgal edildi

Eylemcilerin sözcüsü Miriam Garfinkle (Doktor): "İsrail'in Gazze'deki işgaline ve Gazze'de sürmekte olan ablukaya karşı öfkemizi ifade etmek istiyoruz. Kanada Hükümeti'nden bu eylemlerini durdurana kadar İsrail'e karşı yaptırımlar uygulamasını istiyoruz. Ayrıca burada Yahudilerin katliamlara karşı seslerini duyurmak ve Yahudiler olarak bizim adımıza yapılan eylemleri protesto etmek için bulunuyoruz" dedi.

Kadınlar, yedinci kattaki İsrail Konsolosluğu'nu işgal ettiler. İsrail gazze'deki ablukayı ve masum sivilleri katletmeyi sona erdirene kadar içerden çıkmayacaklarını duyurdular.

Eylemcilerden Judy Rebick (Profesör): "Kanada'da, ABD'de, Avrupa'da, İsrail'de Filistin'de işlenen bu katliamlardan utanç duyan ve bütün bunların bizim adımıza yapılmasından rahatsızlık duyan binlerce Yahudi yaşıyor. Bütün Yahudileri bu katliama karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz. İsrail bombardmanı durdurmalı, Gazze'den çekilmeli" dedi.

8 Ocak'ta Montreal ve Boston'daki İsrail Konsoloslukları'nda da eylemler gerçekleştirildi. Yahudiler Kanada'da elçiliklerini işgal etti!

Toronto'daki İsrail Büyükelçiliği'ni basan Kanadalı Yahudi kadınlar "İşgale karşı Yahudi sesini duyurmak" adına, binada eylem yaptı. Kuşatma ve saldırı altındaki 1.5 milyon Filistinli'ye destek verdiklerini söyleyen Kanadalı Yahudiler, İsrail'den, Gazze'ye yaptığı saldırılara ve ambargoya son vermesini istedi. Kanadalı Yahudi kadınlar, İsrail kimliklerini kullanarak girdikleri elçilikte, İsrail saldırılarına ve Kanada Hükümeti'nin bu katliama tepkisiz kalmasına karşı duydukları öfkeyi dile getirdiler.

Kanada'nın Montreal şehrindeki İsrail Konsolosluğu da aynı şekilde Yahudi asıllı Kanadalı'ların işgaline uğradı. Gazze saldırılarını protesto eden bir grup, konsolosluğun lobi bölümünü işgal ederek, içeri girişleri engelledi. İsrail temsilcisi görevlilerin Kanada'dan sınır dışı edilmesini isteyen grup, polis tarafından saatler sonra konsolosluk binasından çıkarıldı. □

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

23 Ocak 2009 tarihinde Mücadele Birliği okuru Saime Kavak sabah saat 07.00'de TMS'den üç araçlık sivil ekip tarafından Mart 2007'de 13 Mart Savaşçıları'nın (İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk) mezar anmasına katılmaktan dolayı evinden gözaltına alındı. Gözaltına alınma gerekçesi olarak 13 Mart 2007 mezar anmasına katılması "Suçu ve suçluyu alenen övme, slogan atma ve yasadışı örgüt üyeliği" öne sürüldü. Saime Kavak, Bozyaka Hastanesi'nde muayene edildikten sonra Bozyaka TMS'ye götürülmüştür. Sürekli imza atması yönünde baskı yapılan arkadaşımız imza atmaya reddetmesi üzerine, orada gerekli işlemler yapıldıktan sonra adliyeye götürüldü. Savcılık tarafından ifadesi alınmadan saat 12.00 sularında serbest bırakıldı.

Aynı gün içerisinde saat 09.30 civarında üç sivil polis kurumumuza gelerek 13 Mart 2007'de, 13 Mart Savaşçıları'nın mezar anmasına katıldıkları gerekçeyle bazı kişilerin haklarında arama olduğu ve ifadeleri gerektiğini söylediler. Öylesine derin bir kriz yaşadıkları artık devrimcilerin mezarlarına gidilmesinden, anılmalarından bile ölesiye korkmalarından belli oluyor. 13 Mart Savaşçılarımızı sahip çıkmamızdan, onlar gibi başeğmez ve komünist önderler olmamızdan korkmanızı anlıyabiliyoruz ve diyoruz ki; BASKILAR, GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

Hatay'dan Yazılamalar

23 Ekim Perşembe sabahı Mücadele Birliği Dergisi, Ayışığı Sanat Merkezleri ve ev baskınlarını protesto etmek için Hatay'ın Harbiye Beldesi'nde Leninistler olarak. İstanbul'daki Kurumlarımıza ve yoldaşlarımıza karşı yapılan baskı ve tutuklamalara karşı, "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Mücadele Birliği" imzalı yazılamalar yapıldı. Pazar yakınlarına ve Harbiye Belediyesi tarafına yapılan yazılamalar insanların dikkatini çekti.

19 Aralık 2000 tarihinde, 20 zindanda eş zamanlı düzenlenen operasyonlarda 28 devrimci tutsak katletmişti. Aralarında M. Murat Ördekçi yoldaşımızda olduğu, bu katliamı protesto etmek için Hatay'ın Harbiye Belediyesi'nin çeşitli mahallerinde "19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutmayacağız", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Mücadele Birliği" imzalı yazılamalar yapıldı.

Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!

Baskılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz!

Hatay'dan Leninistler

DİRENİŞTEKİ TÜMTİS İŞÇİLERİNDEN BASIN AÇIKLAMASI

Türkiye Motorlu Taşıtlı İşçileri Sendikası (TÜMTİS) işçilerinin 15-16 aydır verdikleri mücadeleleri gösteriyor ki kapitalist sistemde tüm anayasal olanakları kullanmalarına rağmen, mahkemeleri kazanmalarına rağmen, burjuvazi kendi yasalarını bile hiçe sayarak işçileri açlığa ve sefalete mahkûm edebiliyor.

20 Ocak 2009 tarihinde Antep'te Büyükşehir Belediyesi önünde TÜMTİS işçileri bir basın açıklaması düzenlediler. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak "TÜMTİS İşçileri Yalnız Değildir / Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızla ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" dövizleriyle ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla belediye önüne kadar yürüdük. İşçiler bizi alkışlarla ve sloganlarımızla eşlik ederek karşıladı. Ardından köprüden, yürüyüş ve sloganlarla Emek Platformu'nun gelmesiyle basın açıklaması başladı.

Açıklamayı okuyan TÜMTİS Genel Merkez yönetim kurulu üyesi Muharrem Yıldırım şöyle konuştu:

"Mersin'de 65 kuruş olan Adana'da 75 kuruş olan yolcu ücreti neden burada 50 kuruşken sonra 60, daha sonrada 1,25 liraya çıkarıldı? Hani otobüsler klimalı olacaktı, et üzerinde et taşınmayacaktı, hostesler olacaktı papyonlu... Antep halkından bir tanesi tanık oldu mu? Şahit oldu mu? Hangi otobüsün kliması çalıştı? Bazı hatlarda akşam yoğun olduğunda otobüsler çalışırken, neden gündüzleri çalışmıyor, merak edip bunu soruyor musun? Acaba yoksul insanların öğle vakti yolcu az diye ulaşım yapmaya hakkı yok mu? Yine akşam 21:00'den itibaren birçok bölgede otobüs bulunamıyor.

Mahkeme kararlarına rağmen, bunca söz vermenize rağmen neden şoförleri işe başlatmadınız? Sizin asıl niyetiniz sizden olmayanlarla çalışmamak. AKP'li olmayanları işe başlatmamak. Bu onurlu bir mücadeledir. 15-16 aydır açlığa yoksulluğa ve her türlü zorluğa rağmen ekmek mücadelesi sürdüren insanları, bir başka partinin militanı diye itham ediyorsunuz. Oysa sizin işe aldığınız işçiler de var bunların içinde. Yine yalan söylüyorsunuz; yine demagoji yapıyorsunuz. Oysa 22 Temmuz seçimlerinden sonra başbakan kürsiye çıkıp biz sadece bize oy verenlerin başbakanı değil, tüm Türkiye'nin başbakanı olacağız demişti. Antep halkı başkının açıklamalarına tanıklık ediyor. Antep halkı bunun hesabını sormak zorundadır...

Biz mücadelemizi bundan sonra da sürdüreceğiz. Hiç kimseden talimat almıyoruz. Ve hatta kimsenin buna da gücü yetmez. Ama bizim mücadelemize destek olanlarla her zaman yan yana olacağız... Mücadelemiz, arkadaşlarımız iş başı yapana dek devam edecek."

İşçiler "İşçi düşmanı Asım istifa", "Gün gelecek, devran dönecek, başkan halka hesap verecek" sloganlarını attı. Biz de "Yaşasın işçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla işçilere destek olduk.

MÜCADELE BİRLİĞİ / ANTEP

ANTEP EĞİTİM-SEN'DEN BASIN AÇIKLAMASI

Antep Eğitim-Sen 23 Ocak 2009 Cuma günü bir basın açıklaması düzenledi. Birçok kurum, dergi çevresi ve kişilerin katılım sağladığı basın açıklaması Eğitim-Sen'de sendikamızın içerisinde saat:13.30'da şu sözlerle başladı:

"Birleşmiş Milletler'in 20 Kasım 1959'da Çocuk Hakları Sözleşmesini kabul ettiğinden bu yana, geçen 49 yıla karşın dünyada ve ülkemizde çocukların 'hak'lar bakımından en fazla mağdur edilen kesim olduklarını bilmenin burukluğunu duyuyoruz."

Çocukların sırf taş atıkları için, dergi ve gazete sattıkları için veya sosyal, kültürel ortamlardaki tercihlerinden dolayı terör suçlusu sayılıp senelerce hapis cezası istemiyle yargılandıklarına değinilen basın açıklaması şöyle devam etti:

"Üniversitelerde, liselerde gençlerimiz isteklerinden, taleplerinden ve siyasal tercihlerinden dolayı suçlu sayılıp teşhir edilmektedirler. Hatta ilimizde de çocuklarımız, gençlerimiz okullarında idare ve polisle birlikte sorgulanabiliyor, tehdit edilebiliyorlar. Çocuklarımız sosyal, yaşamsal tercihlerinden dolayı okulda ve evde teşhir edilmişlerdir. Hatta yurtlardan kovulmuşlardır. Bu uygulamalar, aydınlanmadan, eşitlikten, özgürlükten yana olanlara karşı 12 Eylül baskıcı, gerici zihniyetinin devamıdır. Baskılamanın, korkutmanın ve tehdidin eğitim ve bilim yuvalarından yapılması daha da ürkütücü ve vahimdir.

Biz Eğitim-Sen olarak, çocuklarımızın haklarından tümüyle yararlanabilecekleri ve korunabilecekleri bir geleceği yaratmak için mücadele edeceğimizi herkesin bilmesini istiyoruz."

MÜCADELE BİRLİĞİ / ANTEP

MARMARA ÜNİVERSİTESİNDE FAŞİZME KARŞI EYLEM

Geçtiğimiz haftalarda Marmara Üniversitesi Nişantaşı Kampüsü'nde faşistlerle devrimci demokrat öğrenciler arasında çatışmalar yaşanmıştı.

En son, 21 Ocak günü faşistler yine devrimci öğrencilere saldırmış, bir öğrencinin kafasından yaralanmasına

sebep olmuşlardı.

Olaydan hemen önce Fakülte dekanının devrimci öğrencileri çağırarak "Siz olay çıkarmayın, biz gerekeni yapacağız" dediği, fakat bundan birkaç dakika sonra faşistlerin devrimci bir öğrencinin başından yaralanmasına sebep olduğunu söyleyen öğrenciler, hem faşist saldırılara karşı, hem de fakülte yönetiminin tavrına karşı bir eylem gerçekleştirdiler.

23 Ocak Cuma günü saat 16.00'da Nişantaşı kampüsünde toplanan öğrenciler, okul çıkışına kadar yürüyerek burada "Marmara Faşizme Mezar Olacak, M.Ü Nişantaşı Öğrencileri" yazan bir pankart açtılar.

Pankartın açılmasının ardından "Marmara Faşizme Mezar Olacak", "Dekan İstifa" sloganları atan öğrenciler daha sonra basın açıklamasını okudular.

Açıklama "Yaşam ve eğitim hakkımıza kastetmiş bu faşist saldırganlığa karşı okulumuzu terk etmeyeceğiz. Bu saldırganların okulumuzdan derhal atılmalarını istiyoruz. Marmara öğrencilerinin saldırılar karşısında kendisini koruma hakkı ve gücü vardır. Bir insanlık suçu olan faşizmi okulumuzdan sökene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" sözleriyle bitirildi. □

TUTUKLU ÖĞRETMENLER İÇİN EYLEM

23 Ekim tarihinde "TKEP/L'ye Operasyon" adı ev ve işyerlerine düzenlenen baskınlarda gözaltına alınarak altında tutuklanan Eğitim-Sen üyesi iş yeri temsilcisi Erdal GÜZEL'in ve Tekirdağ'da gözaltına alınarak tutuklanan Eğitim-Sen üyesi Emriye DEMİR-KIR'ın tutukluluğunu pro-

testo etmek ve dayanışma amacıyla KESK İstanbul Şubeler Platformu üyesi emekçiler Bakırköy Postanesi önünde bir basın açıklaması yaparak Tekirdağ F tipinde ve Bakırköy Kadın Tutukevi'nde bulunan eğitim emekçilerine kart gönderdiler.

Açıklamada "Adresleri ve kimlik bilgileri açık olduğu ve kamuda çalıştıkları halde tutukluluk hallerinin devam etmesine anlam veremiyoruz. Bu tutukluluğu sendikal haklar ve özgürlüklere müdahale olarak değerlendiriyor ve serbest bırakılmalarını istiyor; arkadaşlarımızla dayanışmak için kart gönderiyoruz" denildi.

Açıklamada Mücadele Birliği Platformu "Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz", KESK içinde "Baskı ve Saldırlara Karşı Örgütlenme Komisyonu" adı altında harekete geçen emekçi memurlar, Erdal Güzel'in resimlerinin olduğu dövizler açtı.

Postaneden kartların gönderilmesinin ardından emekçiler farklı eylemler yapacaklarını da bildirerek eyleme son verdiler. □

EMEKÇİLER FİLİSTİN'E BAKIRKÖY'DEN SESLENDİ

Siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırısı sürerken Türkiyeli emekçilerden Filistin halkına destek eylemleri sürüyor.

15 Ocak günü saat 18.00'da Bakırköy'de toplanan KESK Şubeler Platformu üyeleri Özgürlük Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil İsrail Filistin'den Defol" sloganları ile yürüyen emekçiler, çevrede toplanan insanlara da çağrıda bulunarak Filistin halkına destek istedi. Bakırköy halkının yoğun ilgi gösterdiği ve desteklerini gösterdiği eylem, Özgürlük Meydanı'na gelindiğinde yeniden sloganlar ve konuşmalarla devam etti.

İsrail saldırısı durdurulana kadar eylemlerine devam edeceklerini duyuran emekçiler İsrail bayrağını yakarak ve "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla eylemlerini bitirdi. □

Baskılar Gözaltılar Soruşturmalar Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz

8-9 Ocak tarihlerinde 32 yurtsever genç gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınanların 12'si üniversite öğrencisidir. Kürt ulusunun ulusal mücadelesinin yükselmesiyle öğrencilerin özellikle final sınavları zamanlarında gözaltına alınması, yıldırma ve baskı politikasıdır. Bu baskının bizi

mücadeleden yıldırımayaçağını ve Kürt halkının yanında olduğumuzu vurgulamak için 12 Ocak Pazartesi günü DÖB, DSG, DPG, DGH, SGD, TÜM-İGD, YDGLi devrimci, ilerici gençlik olarak Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampüsü'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Baskılar Gözaltılar Soruşturmalar Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz" pankartı açılan basın açıklamasında "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yurtsever Gençlik Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. Basın açıklamasında üniversitelerin faşist ideoloji doğrultusunda şekillenmesini vurgularken, Kürt ulusuna yönelik "Ya Sev Ya Terket" sözleriyle şovenizmin nasıl da yayılmaya çalışıldığına değinildi. Basın açıklaması "Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi'nin ve Kürt ulusunun yanında olduğumuzu ilan ediyoruz. Tüm öğretim görevlilerini ve öğrencileri bu yasa dışı tutum karşısında mücadeleye çağırıyoruz" denilerek bitirildi. İHD'nin destek verdiği basın açıklamasından sonra gözaltıların adliyeye götürüldüğü ve destek amacıyla oraya gidileceği duyurusu yapıldı.

Adliye'nin önüne geldiğimizde pankartımızı açıp slogan attık. Çocuklarından haber bekleyen aileler ve yurtsever gençlik bizi ayakta alkışlayarak karşıladı. Şu saatlerde gözaltılar mahkemeye çıkarılmadı ve savcı ek gözaltı süresi istemiş. Adliye önünde aileler, yurtseverler ve devrimci öğrencilerin bekleyişleri sürüyor.

Kürt Halkı Yalnız Değildir!

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Yaşasın Kürt Arap Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Mersin DÖB

MERSİN LİMAN İŞÇİLERİ "SONUNA KADAR MÜCADELE EDECEĞİZ" DİYOR

Mersin Limanı'nda MIP-Akfen'e bağlı taşeron Akan-ser işçileri, TümTis Sendikasında örgütlendiklerinden dolayı işten çıkarılmaya devam ediyorlar. İşten çıkarılıp işyeri önünde direnişte olan işçilerle, içerde çalışan işçiler mücadelelerinde kararlılar; patron ve polis baskısına rağmen geri adım atmayacaklarını eylemleriyle gösteriyorlar. Eylem işyeri önünde direnişle başladı. İşçiler eylemin böyle devam etmeyeceğini, çalışanların iş bırakarak mücadeleye devam edeceklerini belirttiler.

Firmanın amacı sendikalı işçileri işten çıkarıp yerine yenilerini almak; ama işçiler, yeni işçilerin işe girişine engel oluyorlar. Bugün çok sayıda sivil polis ve çevik kuvvetin gelmesi ve eylemin sonlandırılması veya daha erken saatte dağılması için baskı uygulanması işçilerin tepkisine yol açtı. İşçiler bu baskıya "Patron Şaşırın Sabrımızı Taşırın", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarını atarak cevap verdiler.

Liman işçileri ile öğrenciler arasındaki dayanışma "Öğrenciler İşçiler Mücadeleye" sloganıyla vurgulanıyor. İşçiler öğrencilerin desteğinden memnunken yerel ve ulusal tv-gazetelerin desteklerini görmekten, eylemlerini adeta geçiştirmelerinden son derece rahatsızlar.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİKTE MÜCADELESİ
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK**

Mersin'den Mücadele Birliği Okurları

İZMİR BELEDİYESİ PARK BAHÇE İŞÇİLERİ EYLEMLERİ SÜRÜYOR

TAŞERON İŞÇİLERİ AÇLIK GREVİNİN BEŞİNCİ GÜNÜNDE

Bugün 11 Ocak, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde taşeron olarak çalışan ve 31 Aralık itibarıyla işsiz kalan park-bahçe işçilerinin açlık grevinin 5. günü. İşçilerde gözlemlendiğimiz şey kararlılık ve moral yüksekliğidir. Bugünle ilgili işçilerle kısa konuşmalar yaptık. Yaptığımız

konuşmalarda işçilerin görüşleri şöyledi:

“Bugün açlık grevinin beşinci günü, arkadaşların heyecan ve kararlılığı sürüyor. Bu işi direnmekten çok savaşmakla kazanacağımızı biliyoruz. Akşamki sohbetler bizi motive ediyor, açlığı her şeyi unutturuyor. Biz bu yola baş koyduk vazgeçmeyeceğiz. Taşeronu istemiyoruz, kazanana kadar devam edeceğiz. İzmir halkına sesleniyoruz, bu direnişte bizi yalnız bırakmasınlar. Bu eylem Türkiye’de bir ilk, basın bunu yazmasını, İzmir’in bu eylemi duymasını istiyoruz. Bu eylemin İzmir’den dışarı çıkması lazım. Bu da diğer taşeron şirketlerinde çalışanlara örnek olsun, sömürülmesinler artık.”

“Bin insanla yola çıktık, ama maalesef bugün kırk kişi kaldık. Bu kalan arkadaşlar gerçekten kendi bedenlerini ortaya koymuştur. İzmir’de başlangıç yaptık, bunu başarısız Türkiye’nin her tarafına yayılır. Öyle olursa işçiler daha rahat yaşar. Bu konuda kararlıyız, çözümlene kadar açlık grevi sürecektir, gerekirse ölüm orucuna kadar gidecek.”

“Beşinci günde de ilk gün gibi kararlıyız, hiçbir şey etkilemiyor bizi. Bu kavgayı kazanacağız, buna inanıyoruz. İzmir’de taşeronu kaldırdıktan sonra bu eylemin belgeseli yapılacak. Belgesel sayesinde taşeronda çalışan işçilere örnek olacak direnişimiz. Hep beraber kazanacağız.”

“Bu onurlu savaşımızda çok şeyler kazanacağız ve bu kazanacağımız onurlu savaşımızı bütün duyarlı İzmir halkımızın ve devrimci örgütlerin vermiş olduğu destekle başarıya kısa sürede ulaştıracağımıza inanıyoruz. Bizim işimiz umut etmek değil, hep beraber kazanmaktır. Bu yoldaki kararlılığımız her şeyin şahididir.”

“Bu mücadeleye başlarken ‘hak verilmez alınır’ felsefesiyle yola çıktık. Derneklerden, DKÖ’lerden, devrimci örgütlerden ve üniversite gençliğinden destek bekliyoruz. Destek gelirse mücadelemiz daha çabuk başarıya ulaşacak. Buradaki duruşumuz belediye görevlilerini rahatsız ediyor. Biz arkadaşlarla birlikte ‘gemileri yaktık artık geri dönüş yok’ inancıyla hareket ediyoruz.”

“Bugünden sonra beş kişi süresiz açlık grevine giriyor. Savaşa savaşa kazanacağız bunun başka yolu yok. Somut bir adım atılana kadar buradan ayrılmayacağız.”

“Çözülmezse seçimlere kadar burada oturacağız. Bize destek veren herkese teşekkür ediyoruz.”

“Biz hep aç olduğumuz için açlık grevi bizi çok etkilemedi. Zaten 21. yüzyılda insanlar hala açlık grevi yapıyorlarsa bu insanlığın ayıbıdır. Bolluğun içinde açlığı yaşıyoruz. Bu eylemden bir sonuç çıkacaktır, ya bizi işe alacak ya da sandığa gömülecekler başka yolu yok.”

“Bundan sonraki hedefimiz sadece İzmir’de değil tüm Türkiye’ye örnek olmak, kazandığımız takdirde zaferimizi taçlandırmaktır. Burada bütün arkadaşlarımızın kararlı duruşu bizi umutlandırıyor. ‘Zafer dışında her şey hiçbir şeydir’ şiarımızı devam ettireceğiz.”

PARK-BAHÇE İŞÇİLERİNİN EŞLERİNDEN DESTEK AMAÇLI BASIN AÇIKLAMASI

13 Ocak 2008 tarihinde eylemlilikleri süren ve açlık grevinin yedinci gününde olan park-bahçe işçilerinin eşleri, Konak Sümerbank önünden İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin önüne kadar bir yürüyüşle basın açıklaması gerçekleştirdi. Sadece işçi eşlerinin, analarının ve destek vermek isteyen kadınların düzenlediği yürüyüşte “Eşimize İş Evimize Aş İstiyoruz”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz”, “İş Ekmek Yoksa Barış da Yok”, “Yaşasın İşçilerin Birliği” sloganları atıldı. Büyükşehir Belediyesinin önüne geldiklerinde eşlerinin alkışlarıyla karşılanan kadınlar basın açıklamasını okudu. Okunan basın açıklaması:

“Biz kadınlar belediye başkanı Aziz Kocaoğlu’na sesleniyoruz. Bu sorunun çözümünün tek muhatabisiniz; duyarlı davranıp bir an önce bu sorunu çözüp mağduriyetimizi gidermelisiniz. Eşlerimizin haklı talepleri yerine getirilmediği takdirde bundan sonra bizlerde her alanda eşlerimizle beraber omuz omuza mücadele etmeye hazırız. Kazanmakta kararlıyız” denilerek bitirildi.

Basın açıklamasından sonra kadınlar grevlerini büyük bir kararlılıkla sürdüren eşlerinin yanında kısa bir oturma eylemi yaptı.

Açlık grevinin yedinci gününde olan işçilerin kararlılığı ve kazanacaklarına olan inançları zaferlerini yakınlara ulaştırmaktadır. □

PARK-BAHÇE İŞÇİLERİNDE MÜTHİŞ ÖFKE, GÜVEN VE İNANÇ

Bugün 14 Ocak Park-Bahçe işçilerinin direnişinin sekizinci günü. Süresiz açlık grevinin de dördüncü gününe girmiş bulunmaktalar. Bugün yanlarına gittiğimizde süresiz açlık grevinde bulunan işçilerin sağlık durumlarının bozulduğunu, Mithat Kavak isimli işçinin fenalaşarak ambulansla hastaneye kaldırıldığını gördük.

Kötü hava koşulları işçiler üzerinde nesnel anlamda olumsuzluk yaratırken işçilerdeki kararlılık her zamanki gibi olumlu. Kazanacaklarına olan inanç onların aklıktan, kötü hava koşullarından daha az etkilenmelerini beraberinde getiriyor. Toplumun ne derece alıklaştırılmış olduğu bu gibi olaylarda kendini gösteriyor ve bu kadar bolluğun olduğu bir dünyada işçilerin açlık grevinde olması insanların yüzlerine adeta bir tokat gibi iniyor. Her gün yüzlerce kişinin geçtiği bir caddede açlık grevine devam eden işçiler insanlar tüm duyarsızlığına rağmen müthiş bir direngenlik sergiliyor. Park-bahçe işçilerinin yüreği, gözlerindeki parıltı, inancı ve kararlılığı kurulacak olan yeni dünyanın ne kadar yakında olduğunun habercisidir. □

16 Ocak 2009 Cuma

B u -
gün 16 Ocak...
Park-Bahçe işçileri
açlık grevi eylemini sürdürüyor. Akşam doğru emniyetten biri gelip işçi temsilcilerini

emniyete çağırdı ve "17 Ocak'ta Tayyip Erdoğan'ın Konak Meydanı'na geleceği, onun için bu akşamlik yerlerini değiştirmelerini" istedi. İşçi temsilcileri ve işçiler bu konuyu tartışıp bugünlük yer değiştirme önerisini kabul ettiler. Ve eylem yerini terk edip 500 metre kadar ileri taşındılar yarına özel.

Akşam saatlerinde işçi yakınları işçileri ziyarete geldi. Geç saatlere kadar kalan işçi yakınları, süresiz açlık grevinde olan çocuklarıyla özlem giderdi. Birkaç sayı önce Mücadele Birliği'nde çıkan başyazıda olduğu gibi "İşçi Sınıfı Eylemlerde Öğreniyor".

17 Ocak 2009 Cumartesi

B u g ü n
17 Ocak...
Park-Bahçe işçilerinin
açlık grevi devam ediyor. Bugün açlık grevlerinin 11. günü. Bugün akşama doğru BDSP, ESP, DHF, Partizan ve

Mücadele Birliği Platformu'nun destek amacıyla düzenlediği bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklaması Konak Pierr'in yanındaki köprü'nün bitiminden işçilerin yanına kadar yürüyüşle başladı. "Vira-Kürşat Taşeron İşçileri Yalnız Değildir" pankartının açıldığı yürüyüşte "Park-Bahçe İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında son günlerde yaşanan ekonomik krizden kaynaklı işten atmalara değinilirken devrimci-sosyalist kurumlar olarak bugün buradan direnişteki işçileri selamlayıp, haklı direnişlerinde yalnız olmadıklarını dile getirdiler. Basın açıklamasının okunmasından sonra basın açıklaması sona erdirildi.

18 Ocak 2009 Pazar

Greve devam eden işçilerin kararlılığı sürmektedir. Bir daha isterse cumhurbaşkanı gelsin kim gelirse gelsin yerlerini değiştirmeyeceklerini dile getiren işçiler, bugün eski yerlerine döndüler. Moral motivasyonları yerlerinde olan işçilerin mücadelesi kararlı, net ve tavizsiz devam ettiği sürece başarı kaçınılmazdır.

Biz Mücadele Birliği olarak devrimci-demokrat olduğuna inanan herkesi işçilere destek vermeye çağırıyoruz. İşçiler geceli gündüzlü 12 gündür açlık grevini belediyenin önünde sürdürmektedir. Ve kazanıncaya kadar açlık grevini sürdürmekte kararlılar.

19 Ocak 2009 Pazartesi

Bugün açlık grevinin 13.günü, süresiz açlık grevinin de 11. günü. Bugün süresiz açlık grevinin dördüncü gününde olan Adnan Eren isimli işçi saat 11.00'de fenalaşarak ambulansla Alsancak Devlet hastanesine kaldırılmıştır. Adnan Eren isimli işçinin yüksek tansiyondan fenalaştığı, ancak tedaviyi daha önce fenalaşan Mithat Kavak ve Muharrem Kelek gibi kabul etmediği öğrenildi.

Gece saat 00.00'da da fenalaşan Adnan Eren'e gelen ambulanstaki doktor tarafından tedavi amaçlı kullanması için dilaltı hap verildi. Ama Adnan arkadaş bu ilacı kabul etmedi. Akşam saatlerinde yaklaşık 18.30 civarında tekrar fenalaşan Adnan Eren ambulansla hastaneye kaldırıldı.

20 Ocak 2009 Salı

Bugün belediyeden kimi yetkililer park-bahçe işçilerinin açlık greviyle ve eylemlilikleriyle ilgili görüşmek amacıyla işçi temsilcilerini yanlarına çağırdılar. İşçilere taşeronda çalışmayı dayatan belediye yetkililerine işçilerin cevabı çok netti. Taşeronda çalışmak istemediklerini ve kadrolu oluncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini dile getiren işçilerin kararlılığı, moral-motivasyon yüksekliği sürmektedir.

21 Ocak 2009 Çarşamba

Bugün işçilerin mücadeleleri büyük bir kararlılıkla sürmektedir. Günden güne kazanacaklarına olan inanç artmaktadır. Şu an için sağlık durumları yerinde olan işçilerin morali de yerinde. Sendikalara ve tüm DKÖ'lere rağmen büyük bir kararlılık, özveri, inanç ve örgütlülükle eylemlerine devam eden işçiler, işçi sınıfının kendi öz örgütlenmeleri olan komite türü örgütlenmeler açısından önemli bir örnek teşkil etmektedirler.

PARK-BAHÇE İŞÇİLERİNİN EŞLERİNİN BASIN AÇIKLAMASI

22 Ocak günü saat 14.00'te açlık grevinin 16. günü ve süresiz açlık grevinin 13. gününde bulunan park-bahçe işçilerinin eşleri, çocukları ve direnişte olan arkadaşları bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Süresiz açlık grevinin ikinci ekibi bugün direnişteki yerini alırken işçilerdeki öfke ve kararlılık daha bir artmıştı. Konak Sümerbank önünden "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Belediye Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz"

sloganlarıyla başlayan yürüyüş Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklamasının okunmasıyla sürdü. Basın açıklamasında "Bizler Büyükşehir Belediyesi'nin park ve bahçeler daire başkanlığının yeşil alanlarında çalışan ve 31 Aralık 2008 itibarı ile işsiz bırakılan işçilerin eşleriyiz, anneleriyiz..."

Buradan Büyükşehir Belediye başkanı ve bürokratlarına sesleniyoruz: 16 gündür burada bulunan bu insanları neden görmezden geliyorsunuz? Onlar bu kış gününün zor ve ayaz gecelerinde dışarıda sabahlarken, sizler rahat yataklarınızda uyuyabiliyor musunuz?" denildi.

Daha sonra eşler Belediye Başkanı'nın bulunduğu binaya yöneldi. Geniş güvenlik önlemlerinin alındığı binaya üç temsilci seçilmesi durumunda "başkanla görüşülebilir" izni verilebileceği söylendi. Eşler üç temsilci dışında basınla beraber yukarıya çıkmak istediklerini dile getirdiler. Kabul edilmeyince. Dört eş ve işçi yakını yukarıya çıkma kararı aldı. Çıkar çıkmaz Belediye Başkanı'nın "Siz benim muhatabım değilsiniz" sözleriyle karşılaşan eşler başkana tepki gösterdi. İşçi temsilcisi bir arkadaş yukarıya çağrıldığı zaman başkanın hala onlara taşeronu dayattığını şu sözlerle dile getirdi: "Biz ölmeyi seçmişiz hala bize taşeron dayatılıyor". Görüşmeyi bitirip aşağıya inen eşlerin, işçi yakınlarının ve işçi temsilcisi arkadaşın orada yaşadıkları kendi anlatımlarıyla şöyleydi:

İşçi temsilcisi: "Bize diyor ki bizi şimdi kadroya alamaz, varsa çalışacak arkadaşlar buyursun taşeronda çalışsınlar. Biz de taşeronda çalışmayacağımızı söyledik ve aşağıya indik. Hepinize teşekkür ederiz, eylemimiz devam ediyor."

Eş: "Sayın basın ve sayın İzmir halkı bizi yukarıya Aziz başkan hikaye anlatmaya çağırıyor. Bizde bugünden sonra çocuklarımızı bile oturtturuyoruz oraya. Bizi sekizinci katta bir odaya aldılar. Gayri resmi bir makamdı. Odaya aldılar daha sonra 'siz benim muhatabım değilsiniz' dedi, anneleri hiçe saydı. Aşağıdaki işçilerden biri gelsin konuşayım, size mi sorup da ben işe alacağım, sizi dinlemiyorum elinizden geleni ardınıza koymayın buyurun grevinizi ya-

pın, dedi. Tabi ki kadrolaşmayı ilk önce bu insanlara vereceksiniz dedik torpili olup da dayısı olanlara vermeyeceksiniz dedik. Emniyet amirini bizim yanımıza çağırdı. O da oturdu bizimle birlikte. Emniyet şefi odaya girdikten sonra Aziz başkanın kendine güveni geldi. Yapacağımız hiçbir şey yok. Ha delikanlıysanız biri çıksın beni vursun o zaman dedi. Biz de dedik ki biz katil değiliz. Kan değil ama 29 Mart'lar var. Bir şekilde 29 Mart'ta vururuz biz seni dedik. Biz yıllarca atalarla dedelerle sizler için çalıştık, sizi buraya koyduk. Senin oğlun

arabaya binerken benim oğlum kemik erimesi geçiriyor. Sen evinde rahat uyurken benim iki-üç aylık kiram ödenmedi daha. Aziz başkan bizimle dalga geçiyor. Halkıyla, oylarıyla dalga geçiyor, kalkın gidelim mücadelemize devam edelim dedik."

İşçi yakını: "Park-bahçe işçilerinin aileleri size sesleniyorum, bizde bundan sonra ailelerimize her türlü desteği sunacağız. Çünkü Aziz başkan diyor ki ölmeniz de umurumda değil ne yaparsanız yapın. Bir hafta içerisinde beş defa gelen ambulansları umursamamış bile. Biz de bundan sonra onlarla omuz omuza olacağız."

İşçi yakını: "Aziz başkan eğer şimdi beni duyuyorsan benim bugün okula aç giden kardeşimin sorumlusu sensin. Benim bugün boğazımdan lokma geçmiyorsa, benim bugün kardeşim okula aç gidiyorsa, açlıktan hasta oluyorsa bunun sorumlusu sensin. Ben babamın kızı olarak, bu onurlu mücadelesinde onun her zaman arkasındayım. Bunu da duymanı istiyorum."

İşçi: "Evet arkadaşlar mücadelede duygusallığa yer yoktur. Eğer biz olmayan maaşımızı kaybedeceksek onlara koltuklarını kaybettiririz. Bunu onlar böyle bilsinler."

Eş: "Bu başkan verdiği sözlerin hiçbirinin arkasında değil. İçeridekilere rüşvet verirken, dayın varsa girersen. Bulamıyoruz yemeye nereden onlara rüşvet verelim. Onlar yediği kadar da yemişler. Ama utanmıyorsa, kişiliğine yediyor, o şerefsizliği kendine layık görüyorsa bu da onun kişiliğidir."

Daha sonra eşler ve işçi yakınları işçilerin yanına giderek oturma eylemi yaptı. Başkanın tavrı karşısında işçilerdeki kararlılık ve öfke daha bir artmıştır. Burjuva siyasetin hangi parti olursa olsun çıkarları karşısında, kim olursa olsun gözünün yaşına bakmayacağını bu eylem somutlamıştır. İşçi sınıfı kendi öz gücüne dayandığı sürece güçlüdür ve kazanacaktır. Her zaman dediğimiz gibi "İşçi Sınıfı Eylemlerde Öğrenir".

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

Tutuklu Öğretmenlerle Dayanışma Eylemi-Bakırköy

Filistin Dayanışma Eylemi-Bakırköy

ADANA

TUYAP

...ve işçiler her şeyi ürettiği gibi sanatı da üretti... bu işçi 12 saat çalışan biri, işçi servisinde, tornabaşında kaykara elleriyle, yırtık cıvata kutularına şiir yazan biri...
**KAZIM DEMİR
EL İZLERİM...**

denize ulaşmak için sabırsızlanan Akarsu, bu kitapla bizlere şiirin yürekte damıtılmış suyunu sunuyor. "sabahın umutlarıyla gelen yoldaş merhaba! sir dağ kadar dağlanmışsın bir dağ ateşi yakar gibi özgürsün hala merhaba!"
**NAZIM AKARSU ,
BİR TUFANDIR Umut**

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

